

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ครั้งที่ 36/2534
วันศุกร์ที่ 15 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2534
ณ ห้องประชุมรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา 09.40 นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเริ่มประชุม 202 คน

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม 219 คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : บัดนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว

กระผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานแจ้งต่อที่ประชุม

วันนี้เวลา 09.00 นาฬิกา ประธานคณะกรรมการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญและคณะกรรมการการได้เข้าพบผม และท่านรองประธานสภา เสนอร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ผมจะได้ส่งเลขาธิการรัฐสภาให้นัดประชุมพิจารณาเป็นพิเศษ ในวันอังคารที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2534 เวลา 09.30 นาฬิกา วันนี้จะส่งระเบียบวาระ แล้วก็ส่งร่างรัฐธรรมนูญให้ท่านสมาชิกได้พิจารณาล่วงหน้า สำหรับการพิจารณาคงเป็นการพิจารณาเต็มวัน กลางวันจะมีอาหารรับประทาน ถ้าวันที่ 19 ไม่เสร็จก็จะต่อในวันที่ 20 คิดว่าน่าจะเสร็จในวันที่ 20 ถ้าไม่เสร็จวันที่ 20 ก็จะไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะเสร็จ แต่ถ้าสมมุติว่าการพิจารณาเสร็จสิ้นในวัน หรือก่อนค่ำวันที่ 20 จะต้องใช้เวลาไว้ 3 วันตามข้อบังคับ เพื่อให้พิจารณาในเรื่องถ้อยคำต่าง ๆ หลังจากนั้นจะต้องเว้นไว้อีก 15 วันตามธรรมนูญการปกครอง

LIART

ราชอาณาจักร เพื่อการลงมติในวาระที่ 3 ถ้าเป็นอย่างนั้นคาดว่า ถ้าผ่านการพิจารณา
 เราคงจะมีรัฐธรรมนูญฉบับถาวรใช้ประมาณวันที่ 10 หรือหลังวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.
 2534 ไปเล็กน้อย อันนี้เป็นความลับหน้าที่จะเรียนให้ทราบ ปัญหาที่ท่านสมาชิกเองได้ฟัง
 จากสื่อมวลชนก็คงจะมีความสนใจ ในเรื่องเกี่ยวกับการร้องขอให้มีการถ่ายทอดเสียงทางวิทยุ
 กระจายเสียง หรือทางโทรทัศน์ ในการประชุมวาระที่ 2 ผมขอเรียนท่านสมาชิกว่า เมื่อเข้า
 นี้ได้แจ้งให้สื่อมวลชนทั้งหลายทราบว่า สถานที่ไม่ได้เคยปิดปาก หรือปิดตาของประชาชน หรือ
 ว่าสื่อมวลชน การพิจารณานี้ไม่ใช่เป็นการพิจารณาลับ เพราะฉะนั้นสื่อมวลชนทุกฝ่ายสามารถ
 ที่จะเข้ามาทำข่าว และเสนอข่าวได้ ผมได้เสนอแนะสำหรับบรรดาสื่อมวลชนที่เป็น
 หนังสือพิมพ์ ขอให้เสนอข่าวการประชุมสภา ที่ไม่ใช่เป็นการเสนอข่าวเพียงแค่อัฒม์
 เดียวเล็ก ๆ แต่ขอให้เสนอข่าวอย่างตรงไปตรงมาโดยละเอียดอาจจะเป็น 1 หน้า หรือ 2
 หน้ากระดาษก็ได้ แล้วก็คิดหาสิ่งที่เพิ่มเพื่อยุติไม่เป็นสาระออกเสีย ในส่วนของวิทยุและ
 โทรทัศน์ก็เช่นเดียวกัน การถ่ายทอดสดในการพิจารณารัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นปัญหาทางเทคนิค
 น่าจะเป็นเรื่องที่ไม่ทำให้ประชาชนเกิดความเข้าใจผิด ผมเสนอแนะให้บรรดาโทรทัศน์และ
 วิทยุ ได้เสนอข่าวการประชุมพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญในวาระที่ 2 ไม่ใช่เพียงแค่นำ 2 นาที
 หรือ 3 นาที แต่อยากให้เสนอข่าว เช่น อภิปรายกันไม่ได้สัก 1 ชั่วโมง หรือ 2 ชั่วโมง
 ก็เสนอข่าวทีละ 10 นาที 15 นาที สักกี่ประเด็นที่เป็นสาระสำคัญที่ประชาชนจะเกิด
 ความเข้าใจ ทั้งฝ่ายที่เห็นด้วย ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยและมติออกมาเป็นอย่างไร ถ้าเป็นแบบนี้
 ประชาชนจะเกิดความเข้าใจมากขึ้น แทนที่จะเป็นการถ่ายทอดสดทั้งวัน ซึ่งมีปัญหาที่อภิปราย
 กันก็เป็นปัญหาเทคนิค ซึ่งสนใจกันเฉพาะในกลุ่มคนส่วนน้อยเท่านั้น แต่ประชาชนส่วนใหญ่
 จะเกิดความเบื่อหน่าย อันนี้เป็นวิธีการที่ได้เรียนเสนอแนะให้ท่านสื่อมวลชนทั้งหลายได้
 ดำเนินการตามที่เห็นสมควรและอันนี้เป็นวิธีการที่ประเทศอื่น ๆ หลายสิบประเทศเขาดำเนิน
 การกันอยู่ โดยทั่วไปจำเป็นต้องมีการถ่ายทอดสดเสมอไป แต่ขอให้รายงานข่าวโดยละเอียด

ครั้งนี้เป็นเรื่องที่เมื่อเข้าสู่มวชนได้มาพบมากมาย ผมคิดว่าเป็นหน้าที่ที่ทางหนังสือ
งานรองประธานสภา ทั้งสองกิติ ควรจะรายงานให้ท่านสมาชิกทั้งหลายทราบก่อนที่สื่อมวลชน
จะเสนอข่าว

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อไปนี้เป็นระเบียบวาระที่ 2 รับรอง
รายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปเป็นเรื่องด่วน ร่างพระราชบัญญัติสิทธิบัตร (ฉบับที่ ...) พ.ศ.
คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

สำหรับเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เลื่อนการพิจารณาจากการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
วันที่ 35/2534 วันศุกร์ที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2534 ซึ่งรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงพาณิชย์ได้แถลงหลักการและเหตุผลไปแล้ว สำหรับวันนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
พาณิชย์มีหนังสือแจ้งมาว่า ไม่สามารถมาเข้าร่วมประชุมชี้แจงต่อสภาได้ เนื่องจากต้อง
เดินทางไปราชการต่างประเทศ แล้วได้ส่งบันทึกชี้แจงประเด็นสำคัญเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้มา ซึ่งท่านสมาชิกคงได้รับทราบแล้ว ต่อไปนี้ขอเชิญท่านสมาชิกได้อภิปราย
ปัญหาหม้อจรัส สุวรรณเวลา ครี

นายจรัส สุวรรณเวลา : เรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพ
ระผม นายแพทย์จรัส สุวรรณเวลา สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ก่อนอื่นกระผมต้อง
ขอบพระคุณท่านประธานสภา และสมาชิกสภา ผู้ทรงเกียรติ ที่ได้ให้เลื่อนการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้มา สืบคาห์ เพื่อจะได้สามารถตรวจสอบรายละเอียดที่ถ่วงยิ่งขึ้น

กระผมขอเรียนว่า เมื่อได้พิจารณาโดยละเอียดแล้ว กระผมขอสนับสนุนให้มี
พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์ในด้านการค้า
ระหว่างประเทศ และการวิจัยและพัฒนาของประเทศของเราในอนาคต ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ

LIRT

และท่านหลายท่านที่เดี๋ยวก็คงจะสับสนเช่นเดียวกับกระผม เพราะได้มีผู้แสดงความเห็น และให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นการมองจากต่างมุม มีการให้ข้อมูลที่สนับสนุนจุดยืนของแต่ละคน เราจึงมักได้ข้อมูลที่ยกมาเพียงบางส่วน ไม่ใช่ข้อมูลทั้งหมดที่เราจะนำมาพิจารณาโดยองค์แก้ กระผมขอแสดงความชื่นชมที่รัฐบาลได้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา โดยพยายามรักษา ผลประโยชน์ของชาติไว้เป็นอย่างดี มีหลักการหลายประการในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่ได้ กำหนดไว้ให้เกิดผลประโยชน์และลดผลอันไม่พึงประสงค์ไว้ อย่างไว้ก็ดีก็มีรายละเอียด บางประเด็นที่คณะกรรมการ และสภาแห่งนี้คงจะต้องพิจารณาให้ถ่องแท้ยิ่งขึ้นหนึ่ง เพื่อจะ ให้เกิดประโยชน์จริง ๆ และไม่มีข้อไหนทั้งในข้อกฎหมาย และการปฏิบัติให้เกิดผลกระทบ ที่ไม่พึงประสงค์ และเราอาจจะป้องกันผลกระทบบางอย่างได้

ประเด็นแรก กระผมอยากที่จะกล่าวว่า การยกเว้นตามมาตรา 9 ที่กำหนดไว้ ถึงสิ่งที่ไม่ได้รับการควบคุมตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ เราไม่มีการคุ้มครองจุดชีพ ที่เกิดขึ้น ตามธรรมชาติ สัตว์ ผึ้ง หรือสารสกัดจากสัตว์ หรือพืช อันนี้นับว่าเป็นข้อกำหนดที่ดี และจะเป็นประโยชน์ต่อการใช้สมุนไพรที่เรามีอยู่มาก และประโยชน์ทางด้านเกษตรกรรม ก็ขอฝากท่านกรรมาธิการที่จะพิจารณาว่าอย่าคิดส่วนนี้

ประเด็นที่ 2 คือการไม่มีผลย้อนหลัง ซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 6 กระผมมีความว่า 1. สิ่งประดิษฐ์ หรือตัวยาที่ได้ทำเป็นสินค้าวางตลาดในประเทศไทยแล้ว และ 2. สิ่งประดิษฐ์ที่เป็นสินค้าวางตลาดในต่างประเทศ แม้ว่ายังไม่วางตลาดในประเทศไทย ก็จะไม่สามารถจดสิทธิบัตร หรือได้รับการคุ้มครองในประเทศไทย และ 3. สิ่งประดิษฐ์ หรือตัวยาที่ได้ขอรับสิทธิบัตรในต่างประเทศไว้ก่อน 18 เดือน จากวันที่เราออก พระราชบัญญัติฉบับนี้ และจะกลายเป็นสินค้าในขนาดนั้น จะไม่มีสิทธิมาขอสิทธิบัตร และได้รับการคุ้มครองในประเทศไทย คงจะมีสิ่งประดิษฐ์ และยาที่ขอจดทะเบียนในระยะ 18 เดือนที่แล้วในต่างประเทศ และขอจดทะเบียนในอนาคตต่อไปเท่านั้นที่คุ้มครอง อันนี้ เป็นการตีความ ซึ่งกระผมไม่แน่ใจว่าข้อความตัวอักษรจะเป็นอย่างนี้ทั้งหมดหรือไม่

LIRT

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็จะลดผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ลงได้ ก็คงต้องฝากถึงท่านกรรมาธิการและท่านสมาชิกสภา ผู้ทรงเกียรติที่ได้ช่วยกันดูแลตัวอักษรแห่งกฎหมายฉบับนี้ ให้มีความหมายอย่างนั้นจริง ๆ

ในมาตรา 6 ข้อ 4 นี้ได้ขยายระยะเวลาที่เราจะให้สิทธิการมาขอภายหลังจากที่ขอจดทะเบียนสิทธิบัตรในต่างประเทศ พระราชบัญญัติสิทธิบัตร พุทธศักราช 2522 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ได้กำหนดไว้ 12 เดือน ให้มีการครอบคลุม คอนนี้ในร่างใหม่ยาวขึ้นเป็น 18 เดือน กระผมยังหาเหตุผลไม่ได้ที่จะเห็นสมควรให้ยืดเวลาการคุ้มครองนี้ออกไป ทั้งนี้ก็เพราะว่าระยะเวลา 12 เดือนอย่างเดิมก็ตรงตามหลักสากล เช่น ในอนุสัญญาปารีสอยู่แล้ว

อีกประการหนึ่ง ในร่างมาตรา 19 ทวิ ก็กำหนดระยะเวลาคล้ายคลึงกันคือ สอดคล้องกัน และกำหนดไว้ 12 เดือน ถ้าจะแก้ครั้งนี้ให้เป็น 18 เดือน ก็คงต้องแก้ทั้ง 2 แห่ง หรืออยากจะทำให้เป็น 12 เดือน ดังในพระราชบัญญัติที่มีอยู่ในปัจจุบัน

ประเด็นที่ 3 คือคณะกรรมการสิทธิบัตรยา กระผมรู้สึกว่าเป็นมาตรการที่ดี น่าจะช่วยป้องกันและแก้ไขการตั้งราคายาให้สูงเกินไปได้ อันนี้เมื่อเอาเหล่านั้นได้รับการคุ้มครอง หรือเกิดสิทธิผูกขาดขึ้น คณะกรรมการนี้มีอำนาจหน้าที่ในการศึกษารวบรวมข้อมูล มาพิจารณาและกำหนดราคาขาย รวมทั้งแจ้งให้คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้า และป้องกันการผูกขาด คัดตอน ให้ใช้มาตรการตามพระราชบัญญัติฉบับนั้น หรือให้อธิบดีประกาศให้บุคคลอื่นใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่จะคุ้มครองนั้นได้ด้วยตามข้อกำหนดอยู่แล้วก็คงจะดี แต่ในทางปฏิบัติคณะกรรมการสิทธิบัตรยา ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้ดูแลนั้น คงจะต้องมีความสามารถที่จะตรวจสอบข้อมูล โดยเฉพาะเกี่ยวกับต้นทุนการผลิต และราคาที่เหมาะสม ซึ่งก็เป็นการยากพอสมควร อันนี้ต้องระวังไม่ให้ออกนอกกระผมไม่แน่ใจว่า กระทรวงสาธารณสุขในปัจจุบันจะมีความสามารถเพียงพอ ที่จะทำเรื่องนี้อย่างมีประสิทธิภาพภายในระยะเวลาที่กฎหมายนี้จะใช้บังคับ คือใน 6 เดือนข้างหน้าที่กำหนดไว้ในคอนแรก ทั้งนี้ก็เพราะว่าจะต้องสร้างระบบข้อมูล เครือข่ายข้อมูล

LIART

หาแหล่งข้อมูล ตลอดจนบุคลากรที่มีความสามารถให้มีผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาที่ต้องใช้ในการตั้งแต่พบยาไปจนถึงการที่มีวางตลาด เมื่อพบตัวยาก็คือสิทธิบัตร อันนี้ขอในต่างประเทศได้ อันนี้ต้องผ่านขั้นตอนต่าง ๆ จากการพบตัวยาไปจนถึงการผลิตเป็นยาวางตลาดได้ ทั้งในเรื่องการจัดคำรับยา การทดสอบฤทธิ์ การทดสอบผลเสีย ทั้งในการทดลองในสัตว์ การทดลองในคน ตลอดจนการใช้ในผู้ป่วยในระยะแรก ๆ ซึ่งต้องเป็นการทดลอง และเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด ก็ต้องใช้เวลานาน ก็ได้มีการกล่าวกันว่านานถึง 5 ปี หรือ 10 ปี เพราะฉะนั้นผลกระทบจากการออกพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้ก็จะไม่เกิดในอีกหลายปี ถ้าไม่มีการให้สิทธิย้อนหลังซึ่งปรากฏอยู่ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้อมูลนี้คงเป็นความจริงในส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด เพราะว่าในประเทศผู้ผลิตยาหลายแห่งทั้งในยุโรป และสหรัฐอเมริกาก็ได้มีมาตรการเร่งรัด โดยลดขั้นตอนต่าง ๆ ลง เช่น ยกเว้นการทดสอบการที่ยานั้นจะเป็นสาเหตุของมะเร็ง ยกเว้นการทดสอบการเกิดภูมิคุ้มกันแต่กำเนิดหรือผลกระทบต่อพันธุกรรม ยกเว้นการทดสอบโดยใช้ลิงแสมเพนซี (Chimpanzee) นอกจากนั้นแล้วยังใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่มีประสิทธิภาพเข้ามาทดแทน ด้วยมาตรการเร่งรัดอย่างนี้ สามารถจะวางตลาดได้ในเวลาเพียง 2 ปี ก็ได้สำหรับบางชนิด วิธีการนี้ในยุโรปเรียกว่า ฟาสต์ แทรค (Fast track) เพราะเรื่องเกิดขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้นผลกระทบที่เกิดขึ้นเรวดวงใจไม่ได้นึกว่าจะเป็นเวลานานเท่าใดจากนี้ไป

ประเด็นที่ 4 คือสิทธิในการนำเข้าสินค้าที่ได้รับการคุ้มครองเข้ามาก่อนที่จะทรงสิทธิที่ของจดสิทธิบัตรว่าจะนำเข้าหรือผลิต อันนี้เป็นสิทธิที่จะหมดไป ถ้าผู้ทรงสิทธินั้นนำเข้าหรือผลิต อันนี้ภาษาทางสิทธิบัตรเรียกว่า พาราเลล อิมพอร์ต (Parallel import) ในส่วนนี้ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติเดิม พุทธศักราช 2522 ในมาตรา 77 ส่วนนี้ถูกยกเลิก กระผมเห็นว่ายังไม่ควรจะยกเลิก เพราะว่าส่วนนี้จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ทรงสิทธิได้พิจารณาให้มีการผลิตภายในประเทศ หรือว่านำเข้าเร็วขึ้น เพราะเป็นการตัดปัญหาแล้วเหตุที่ไม่นำเข้าเข้ามานี้อาจจะเป็นเพราะว่าเรา

LIART

กำกับราคา และเขาเห็นว่า ถ้าราคาเท่านี้เขาจะไม่นำเข้ามา ส่วนนี้ถ้าเรามีมาตรการอย่าง
มากกว่า 77 วัก็คงจะช่วยได้ในเรื่องนี้ ไม่เหมือนกับการบังคับใช้สิทธิ ซึ่งภาษาทางสิทธิบัตร
เรียกว่า คอมพัลซอรี लाइเซนซิ่ง (Compulsory licensing) ซึ่งมีอยู่ในหลาย ๆ
มาตรา ส่วนนั้นก็ดูเหมือนว่าจะคืออยู่แล้วครับ

ประเด็นสุดท้ายที่กระผมอยากจะขอเขียนเสนอ ก็ไม่ตรงกับข้อกำหนดใน
พระราชบัญญัตินี้โดยตรง แต่เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้เกิดประโยชน์จากการออกพระราชบัญญัตินี้
ได้มากที่สุด นั่นคือการส่งเสริมให้มีการประดิษฐ์คิดค้น การวิจัยและพัฒนา ตลอดจน
การผลิตศัวยาและสารเคมีภายในประเทศ รัฐบาลจำเป็นต้องมีมาตรการหลายอย่าง เพื่อกระตุ้น
ส่งเสริมและช่วยเหลือ เช่น การลดลง หรือยกภาษีของอุปกรณ์ และวัสดุสำหรับการนี้
การให้นำค่าใช้จ่าจ่ายเพื่อการนี้ไปหักในการคำนวณภาษีได้มากเป็นเท่าครึ่ง หรือสองเท่า
ของการลงทุน เป็นต้น นอกจากนั้นก็อาจจะมีการตั้งกองทุน เพื่อส่งเสริมในเรื่องนี้
เป็นพิเศษ รัฐบาลน่าจะเร่งรัดในส่วนนี้ให้เร็วขึ้น จึงจะมีเหตุผลสมควรในการที่จะออก
พระราชบัญญัติฉบับนี้ และก็ได้ผลประโยชน์อย่างเต็มที่

โดยสรุปกระผมขอสนับสนุนให้มีพระราชบัญญัติสิทธิบัตรฉบับนี้ และขอให้มี
การพิจารณาในส่วนรายละเอียดต่าง ๆ หลายประเด็น เพื่อให้พระราชบัญญัตินี้ได้เกิด
ประโยชน์สูงสุด และมีผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์น้อยที่สุด ขอจบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณหมอลุ้ยฯ ครับ

นายอุทัย สุดสุข : ท่านประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคารพ กระผม
นายแพทย์อุทัย สุดสุข สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขออภิปรายในประเด็นที่สำคัญ ๆ
ดังต่อไปนี้

ประเด็นแรก เกี่ยวกับเรื่องหลักการและเหตุผลของร่าง พ.ร.บ. นี้ แม้ว่า
โดยหลักการของร่าง พ.ร.บ. สิทธิบัตรฉบับนี้จะเป็นไป เพื่อให้ความคุ้มครอง
สิทธิประโยชน์ของผู้ประดิษฐ์คิดค้นงานใหม่ และกระตุ้นให้เกิดการวิจัยและพัฒนาที่ตามมาแต่

LIRT

สถานการณ์ของประเทศไทยในปัจจุบันนี้ กล่าวได้ว่า การให้ พ.ร.บ. นี้ครอบคลุมการคุ้มครองสิทธิบัตรยาด้วยนั้น ประชาชนและประเทศชาติของเรายังไม่มีความพร้อมในหลายด้าน เช่น ในด้านความพร้อมของการพัฒนาอุตสาหกรรมยาภายในประเทศ และเศรษฐกิจฐานะของประชาชน ซึ่งจะต้องเสียค่าใช้จ่ายด้านยาเพิ่มขึ้น ดังนั้นถ้าหากรัฐบาลจำเป็นต้องยอมรับกฎหมายสิทธิบัตรในขณะนี้ และสภานี้จะยอมรับนั้น ก็เห็นควรที่จะมีแนวทางสำหรับการดำเนินการ เพื่อให้มีผลกระทบต่อประชาชนและประเทศชาติให้น้อยที่สุด ทั้งต่อประชาชนผู้โรค ต่อระบบการให้บริการด้านการแพทย์และการสาธารณสุขของประเทศ รวมทั้งต่อภาคอุตสาหกรรมด้วย สำหรับผลกระทบที่อาจจะตามมานั้น ในช่วงเวลาประมาณ 4 - 5 ปี ซึ่งช่วงเวลานี้อย่างที่สมาชิกผู้ทรงเกียรติ ศาสตราจารย์จรูญ กิติติกาลแล้วว่า อาจจะไม่วายนานถึงขนาดนี้ก็ได้ เพราะเทคโนโลยีในการคิดค้นต่าง ๆ นั้นก้าวหน้ามาก แต่อย่างไรก็ตามหลังจากที่สิทธิบัตรยามีผลบังคับใช้ใหม่ที่จะเข้ามาในประเทศนั้น ก็คงจะมีในหลายประการ ยกตัวอย่างเช่น จะทำให้ค่าใช้จ่ายยาเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้มีผลบังคับใช้ตาม พ.ร.บ. สิทธิบัตรยานี้แล้ว ประมาณว่าจะมีค่าใช้จ่ายยาสำหรับประชาชนเพิ่มขึ้นจากปกติแต่ละปีประมาณ 5,800 ล้านบาท

ประเด็นที่ 2 โรงงานอุตสาหกรรมยาภายในประเทศ ซึ่งปัจจุบันนี้มีอยู่ 184 แห่งนั้น ก็คงจะต้องถูกกระทบกระเทือนบ้างในเรื่องของการที่จะต้องลดกำลังการผลิตยาหรือว่าหยุดผลิตยาที่มีสิทธิบัตรคุ้มครองด้วย ซึ่งความเสียหายนี้มีผู้ประมาณไว้ว่า ประมาณปีละ 1,650 กว่าล้านบาท

ประเด็นที่ 3 การมีสิทธิบัตรนั้น จะทำให้สิทธิในการผลิตยาสามัญของประเทศนั้นขาดโอกาสไป ซึ่งคิดเป็นมูลค่าประมาณปีละ 3,534 ล้านบาท

ประเด็นสุดท้าย รายได้เกี่ยวกับการส่งออกยาที่ประเทศชาติจะต้องสูญเสียไปประมาณ 514 ล้านบาท รวมผลกระทบต่อเป็นตัวแทนที่พอจะมองเห็นได้อีก 4 - 5 ปีข้างหน้า นั้น เป็นประมาณ 11,500 ล้านบาทต่อปี ดังนั้นหาก พ.ร.บ. นี้ครอบคลุมสิทธิบัตร

เพื่อจะป้องกันมิให้เกิดผลกระทบมากขึ้นไป ผมขอฝากรัฐบาลผ่านทางท่านประธานสภาฯ ว่า รัฐบาลจำเป็นต้องจัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้นให้แก่กระทรวงสาธารณสุขและกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ยกตัวอย่างเช่น การแก้ไขปัญหาค่ายา และเวชภัณฑ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเป็นจะต้องเพิ่มงบประมาณโครงการรักษาพยาบาลผู้ป่วยได้น้อยโดยไม่คิดมูลค่าเพิ่มขึ้น และจำเป็นจะต้องมีงบประมาณเพิ่มขึ้น สำหรับการพัฒนาขีดความสามารถ ในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับยาใหม่ ๆ สำหรับองค์การเภสัชกรรม กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ และหน่วยงานอื่น ๆ ตลอดจนงบประมาณสำหรับพัฒนาอุตสาหกรรมยา และภาคเอกชน ก็จำเป็นจะต้องได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล คานที่สมาชิกรัฐสภาเกียรติ ศาสตราจารย์จรัส ใต้กล่าว... นั้นเป็นประการแรกคร้ית่านประธาน

สำหรับประการที่ 2 ผมขออยากจะกราบเรียนว่า ระยะเวลาที่ พ.ร.บ. มีผลบังคับใช้ตามมาตรา 2 นั้น กำหนดไว้ 180 วัน ผมมีความเห็นว่ระยะเวลาสั้นเกินไป ในกรณีของสิทธิบัตรยา แต่ว่าในกรณีการผลิตงานอื่น ๆ นั้นอาจจะมีผลกระทบน้อย ทั้งนี้เนื่องจากจำเป็นจะต้องมีการเตรียมการรองรับเกี่ยวกับผลบังคับใช้ตามสิทธิบัตรยานี้ ในส่วนต่าง ๆ ที่สำคัญดังต่อไปนี้

ประการแรก จำเป็นจะต้องมีการจัดเตรียมมาตรการสำหรับการลดความพืดเพื่อย ในการใช้ยา ซึ่งจำเป็นจะต้องใช้เวลาประมาณ 2 ปี มาตรการที่สำคัญ ๆ เช่น จำเป็น จะต้องมี การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องการใช้ข้อมูลของยา การส่งเสริม ให้มีการใช้ยาคามัญชียาหลักแห่งชาติ การจัดทำคู่มือ มาตรฐานการบำบัดรักษาโรค โดยการ ใช้ยาที่เหมาะสม ที่เรียกว่าเป็น แสตนดาร์ด ทรีตเมนต์ (Standard treatment) เป็นต้น เพื่อจะลดความพืดเพื่อยของการใช้ยา ซึ่งจำเป็นจะต้องใช้เวลาประมาณ 2 ปี

การเตรียมการที่ 2 นั้นคือจำเป็นจะต้องมีการส่งเสริมสนับสนุนการวิจัย และการพัฒนาอุตสาหกรรมเคมีพื้นฐาน และอุตสาหกรรมยาภายในประเทศประมาณ 5 - 10 ปี

ประการที่ 3 การจัดเตรียมระบบข้อมูลข่าวสารด้านยาของประเทศ จำเป็น

LIART

จะต้องได้รับการเตรียมการเป็นอย่างดี เพื่อรับ พ.ร.บ.สิทธิบัตรยา ซึ่งจำเป็นจะต้องใช้เวลาประมาณ 3 ปี

ประการที่ 4 การเตรียมการในด้านเกี่ยวกับการควบคุมราคายา ซึ่งจะต้องใช้เวลาประมาณ 2 ปี

ประการที่ 5 การจัดเตรียมดำเนินการด้านงบประมาณ เพื่อใช้ในเรื่องที่เกี่ยวกับ พ.ร.บ. สิทธิบัตรยา ต้องใช้เวลางบประมาณแผ่นดินอย่างน้อยประมาณ 2 ปี

ประการสุดท้าย เป็นเรื่องของ การเตรียมการเกี่ยวกับเรื่องบุคลากร ทั้งบุคลากรที่จะปฏิบัติงานเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนา ยา และการเตรียมการบุคลากรผู้ขายยาเพื่อให้เกิดการประหยัด เป็นต้น จากข้อมูลดังที่กระผมได้ทราบเรียนข้างต้นนั้นจะเห็นว่าจำเป็นจะต้องมีเวลาในการเตรียมการให้พร้อมทุกด้าน เวลาที่ควรจะเป็นนั้นถ้าจะพร้อมทุกด้านนั้นต้องประมาณ 10 ปี แต่อย่างไรก็ตามในส่วนที่เกี่ยวข้องเรื่องยาณี หากจะให้ให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้น 180 วันนั้น ก็จะทำให้ประชาชนและประเทศชาติเกิดความเสียหายอย่างมากได้ จึงควรจะมีระยะเวลาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิบัตรยาออกไปให้นานกว่า 180 วัน เช่น อาจจะเป็นระหว่างประมาณ 2 ปี ถึง 4 ปี เป็นอย่างน้อย โดยขอให้แนกเรื่องสิทธิบัตรยาออกจากสิทธิบัตรอื่น ๆ และควรถูกกำหนดให้เป็นบทเฉพาะกาลขึ้นเฉพาะเรื่องยานี้

ประการต่อไปเกี่ยวกับกรรมการสิทธิบัตรยาตามมาตรา 27 กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งกับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ ที่ได้มีการกำหนดให้มีคณะกรรมการสิทธิบัตรยาแยกต่างหากจากคณะกรรมการสิทธิบัตรอื่นทั่ว ๆ ไป เพื่อดูแลด้านยาโดยเฉพาะ เนื่องจากการทำงานของคณะกรรมการสิทธิบัตรยานี้ มีลักษณะต้องอาศัยความรู้ความชำนาญเฉพาะทาง และเรื่องเกี่ยวกับยาเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและละเอียดอ่อน ต้องมีข้อมูลที่ชัดเจน และมีความพร้อมด้านอื่น ๆ อีก ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขขออยู่ในฐานะที่มีความพร้อมที่จะดำเนินการในเรื่องนี้มากที่สุด โดยเหตุผลสรุป 4 ประการด้วยกัน

LIRT

ประการแรก คือกระทรวงสาธารณสุขมีข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าการใช้ และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบยาของประเทศมากที่สุด

ประการที่ 2 มีบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญโดยเฉพาะในเรื่องยา

ประการที่ 3 มีศักยภาพในการแสวงหา ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในและนอกประเทศ

ประการสุดท้าย เป็นผู้รับผิดชอบ พ.ร.บ. ยาอยู่แล้ว ซึ่งทำให้มีกลไกรองรับการตรวจสอบข้อมูล และการกำกับดูแลต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่

สำหรับในประเด็นที่ว่า พ.ร.บ. นี้กำหนดให้มีการสมการสิทธิบัตรยาขึ้น โดยเฉพาะนั้น อาจจะไม่เป็นการเหมาะสมตามที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติบางท่านได้อภิปรายแล้วเมื่อวันศุกร์ที่แล้วมา กระผมขอเรียนว่าเป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้ และเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันและอนาคต ซึ่งจะทำให้การปฏิบัติและการควบคุมดูแลให้เป็นไปตามกฎหมายฉบับนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด และจะสามารถใช้เป็นกลไกในการรักษาผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติได้มากที่สุดด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม ท่านประธานที่เคารพ กระผมมีความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดกลไกที่จะเป็นเครื่องมือให้คณะกรรมการสิทธิบัตรยาปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ควรจะกำหนดให้มีมาตรการ 2 ประการ ซึ่งขณะนี้ในร่าง พ.ร.บ. นี้ยังไม่มี นั่นก็คือ

ประการแรก คณะกรรมการสิทธิบัตรยา ควรจะมีพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ช่วยในการดำเนินการให้เป็นไปตาม พ.ร.บ. นี้ โดยสมควรกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยยา ให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ. นี้ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของกรมการสิทธิบัตรยา

ประการที่ 2 ในร่าง พ.ร.บ. นี้ มิได้กำหนดบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่ง หรือไม่ให้ความร่วมมือในการส่งเอกสารข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการสิทธิบัตรยา และนอกจากนั้นหากกำหนดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการยาขึ้นแล้ว ก็ควรที่จะมีบทกำหนดโทษผู้ที่ไม่ให้ความร่วมมือ

LIRT

ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงสมควรให้มีบทกำหนดโทษต่อผู้ที่ฝ่าฝืนต่อคำสั่งของคณะกรรมการสิทธิบัตรยา หรือผู้ที่ฝ่าฝืนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวแล้วด้วย

ประการที่ 3 เกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้อภิปรายเมื่อวันศุกร์ที่แล้วนั้น มีสมาชิกผู้ทรงเกียรติท่านหนึ่ง ซึ่งกระผมขออนุญาตขอยานามคือท่านคุณสิริ ศิริวรรณ ได้อภิปรายถึงคณะกรรมการสิทธิบัตรยาว่า การที่ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานคณะกรรมการสิทธิบัตรยาอาจทำให้เกิดความไม่โปร่งใส เพราะจะเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตของพนักงานเจ้าหน้าที่ได้นั้น กระผมขอเรียนว่าในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของกระทรวงสาธารณสุขนั้น ได้ปฏิบัติตามโดยบริสุทธิ์ยุติธรรมอย่างเต็มที่ แต่ในจำนวนคนหนุ่มมากเกือบ 200,000 คน ก็อาจจะมีความคนที่ไม่เรียบร้อยอยู่บ้าง ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขก็มีการตรวจสอบควบคุมและลงโทษอย่างเข้มงวดครบถ้วนอยู่แล้ว อีกทั้งในคณะกรรมการยาจำนวน 11 คนนั้น ก็มีผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนถึง 6 ท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ในฐานะผู้รักษาการตาม พ.ร.บ. นี้จะเป็นผู้เสนอแต่งตั้ง และมีกรรมการจากกระทรวงสาธารณสุขเพียง 2 คนเท่านั้น นอกนั้นเป็นผู้แทนจากกระทรวงอื่น ๆ อีก 3 คน จึงเป็นไปได้ที่กระทรวงสาธารณสุขจะดำเนินการไปบนลักษณะที่ไม่โปร่งใสใด ๆ

ท่านประธานที่เคารพ สำหรับกรณีที่ผู้ทรงเกียรติที่กระผมได้เอ่ยมาข้างต้นแล้วนั้น ได้อภิปรายพาดพิงไปถึงเรื่องการจัดงบประมาณปี พ.ศ. 2535 ในโครงการสนับสนุนองค์การเอกชนสาธารณสุข ในการพัฒนาสาธารณสุขจำนวน 49 ล้านบาทนั้น ซึ่งท่านสมาชิกท่านนั้นได้กล่าวว่า กระทรวงสาธารณสุขดำเนินการไปอย่างไม่โปร่งใสนั้น กระผมขอเวลาข้อสักถามเพียงนาทีเดียวครับ ที่จะกราบเรียนชี้แจงว่าไม่เป็นความจริง แต่ประการใด เพราะกระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาเหตุผลความจำเป็นในการจัดงบประมาณในโครงการดังกล่าวอย่างรอบคอบ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่การพัฒนาสาธารณสุข โดยอาศัยความร่วมมือจากภาคเอกชน

นอกจากนั้นกระทรวงสาธารณสุข ยังมีกลไกการพิจารณาจัดสรรงบประมาณ และควบคุมการบริหารการใช้จ่ายงบประมาณตามกิจกรรมต่าง ๆ ของโครงการนี้อย่างรัดกุม เช่น มีคณะกรรมการพิจารณาเรื่องนี้ถึง 2 คณะ โดยเฉพาะกรรมการที่ปรึกษาการสนับสนุน องค์การเอกชนสาธารณสุขไทย

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณหมอสุรปดิทหนึ่ง ออกไปเรื่อง งบประมาณแล้วนะครับ อันนี้เรื่องสิทธิบัตรครับ

นายสุทัย สุธสุข : กระผมขออนุญาตชี้แจงนิดหนึ่งครับ เพราะว่ามีการอภิปรายภาคีที่อาจจะทำให้มีคนเข้าใจผิด จนจบแล้วครับท่าน โดยประธานกรรมการนั้น ก็เป็นผู้ที่ทรงเกียรติครับ และนอกจากนั้นก็มีส่วนประกอบจากตัวแทนขององค์การเอกชน อีกหลายท่านด้วย

โดยสรุปแล้ว เรื่องนี้กระผมได้เคยชี้แจงต่อสภานี้ เมื่อคราวพิจารณาว่า พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2535 โดยละเอียดแล้ว ซึ่งสภาอันทรงเกียรตินี้ ก็ได้รับทราบและได้ผ่าน พ.ร.บ. งบประมาณนั้นเรียบร้อยแล้วครับ

ประการต่อไป อยากจะเรียนถึงเรื่องอายุของสิทธิบัตรยาตามมาตรา 8 เดิม พ.ร.บ. สิทธิบัตรยาปี พ.ศ. 2522 นั้นได้กำหนดอายุของสิทธิบัตรเอาไว้ 15 ปี นับจากวันยื่นเรื่องขอรับสิทธิบัตร ซึ่งก็เป็นการเหมาะสมแล้ว แต่ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ ได้ขยายเวลาเป็น 20 ปี กระผมเห็นว่า เป็นเวลาที่ยาวนานเกินไป ซึ่งอาจจะทำให้ผลกระทบของสิทธิบัตรยามีผลยาวนานมากขึ้น จึงเห็นควรให้กำหนดไว้ 17 ปี เป็นอย่างมากนับจาก วันยื่นเรื่อง โดยระยะเวลาดังกล่าวผู้ทรงสิทธิบัตรจะมีเวลาที่จะได้รับประโยชน์จากการคุ้มครองสิทธิบัตรยาได้นานพอที่จะได้รับประโยชน์ตอบแทนที่เหมาะสมแล้ว กล่าวคืออาจจะ มีอายุสิทธิบัตรยาเหลืออยู่อีกไม่น้อยกว่า 10 ปี หลังจากที่ยาออกสู่ท้องตลาดในประเทศแล้ว เพราะในปัจจุบันนี้ได้มีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการค้นคว้าวิจัย ประกอบกับระบบการ ขึ้นทะเบียนตำรับยาที่มีประสิทธิภาพดีขึ้นเป็นลำดับแล้ว ซึ่งจะช่วยย่นระยะเวลา ของการพัฒนาตำรับยาใหม่ลงไปได้มากทีเดียว

LIRT

ประการสุดท้าย ท่านประธานที่เคารพครับ การเสียค่าตอบแทนของรัฐในการใช้สิทธิบัตรในภาวะสงคราม ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 25 นั้น ได้กำหนดเอาไว้ว่า รัฐจะต้องเสียค่าตอบแทนให้แก่ผู้ทรงสิทธิบัตรยา และการใช้สิทธิบัตร เพื่อการอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ และรักษาความมั่นคงของชาติในภาวะสงคราม หรือในภาวะฉุกเฉิน กระผมเห็นว่า ในภาวะดังกล่าวรัฐควรจะมีอำนาจใช้สิทธิบัตรยาใด ๆ ก็ได้ โดยไม่ต้องเสียค่าตอบแทน ดังเช่นที่กำหนดไว้ในเดิมในมาตรา 52 ของ พ.ร.บ. สิทธิบัตรยา พ.ศ. 2522 กระผมจึงขอกรมโยธาในประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อันคือท่านประธาน และต่อท่านสมาชิกสภาผู้ทรงเกียรติ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไปด้วย ขอบพระคุณมากครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณอำนาจ สอนอ้อมสาคร ครับ

นายอำนาจ สอนอ้อมสาคร : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายอำนาจ สอนอ้อมสาคร สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติขอกราบเรียนในแง่ของความนึกคิดต่าง ๆ คงไม่พูดกันถึงในแง่วิชาการ เพียงแต่สลับรับฟังแล้วก็ตามสรุปกรมนัดว่า เรื่องของกฎหมายสิทธิบัตรนี้คงจะเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ใช้สิทธิผูกขาดในการผลิต และการจำหน่ายแก่ผู้ทรงสิทธิ เพราะฉะนั้นจะต้องกระทบกระเทือนต่อประชากรของประเทศที่นี้จากเอกสารที่ฟังจากนักวิชาการทุกฝ่าย ก็คงจะสรุปได้ว่า เมื่อพิจารณาในเรื่องของสิ่งประดิษฐ์ที่ว่า ก็มีส่วนประกอบของการคิดค้นหลายขั้นตอน แต่ละขั้นตอนของการคิดค้นก็มีระดับของการใช้เทคโนโลยีที่แตกต่างกัน จึงทำให้สิทธิบัตรเกี่ยวกับเรื่องยาของประเทศในโลกนี้แตกต่างกัน ประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่ไม่พัฒนานั้นก็คงจะมีสิ่งซึ่งแตกต่างกันไป เพื่อให้สั้นเข้าไม่เสียเวลาของสภานี้ กฎหมายสิทธิบัตรก็เป็นกฎหมายที่จะให้สิทธิผูกขาดในการผลิต การครอบครอง การจำหน่าย การไว้ และการนำเข้ามาในราชอาณาจักร จึงเป็นการผูกขาดทางเศรษฐกิจในการซื้อ การขาย การผลิต และการนำเข้าประเทศซึ่งผลดีหลายท่านที่ผ่านแล้ว แต่ผลเสียคือ 1. จะทำให้ยาที่มีราคาแพงขึ้นอย่างเปนอนัน ซึ่งบางท่านอาจจะบอกว่าไม่จริง แต่ไปรดับฟังฝ่ายที่บอกว่าจะแพงเพราะอะไรไว้

LIART

2. ย่าอาจจะขาดตลาด 3. โอกาสของประชาชน 100 คน ทุกวันนี้คนที่ได้รับยางจะประมาณร้อยละ 70 ต่อไปคงจะลดเป็นร้อยละ 50 เพราะว่าคนจนที่ไม่มีโอกาสพบยาจะมากขึ้น เมื่ออ้างว่าอุตสาหกรรมยาจะมีการผลิตอะไรต่ออะไรนั้น ก็รู้สึกว่าเป็นข้อมูลที่ดีว่าจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ เราขังมองไม่เห็น ที่ทำไม่เราไม่มองว่าเมื่อปีพุทธศักราช 2522 นี้ ผู้บริหารประเทศ หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติในคอนนั้น ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยเรื่องกฎหมายสิทธิบัตรมา แต่ทำไมเขายกเว้นเรื่องยาไว้ โดยยอมให้สิทธิบัตรกรรมวิธีการผลิตยา แต่ไม่ยอมให้มีสิทธิบัตรผลิตภัณฑ์ยา อันนั้นนะครับ ท่านประธานที่เคารพสิทธิบัตรกรรมวิธีผลิตยาเป็นการให้สิทธิผูกขาดในกรรมวิธีผลิต โดยผู้อื่นจะผลิตยาโดยกรรมวิธีที่ถูกผูกขาดไม่ได้ แต่จะผลิตโดยกรรมวิธีอื่นได้ ซึ่งจะป้องกันการผูกขาดการซื้อ การขาย การผลิต และการนำยาเข้าประเทศ แต่สำหรับสิทธิบัตรผลิตยา จะทำให้เกิดการผูกขาด การซื้อ การขาย อันนี้ก็วางเงื่อนไขให้ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ประกอบการพิจารณา

ท่านประธานที่เคารพครับ หลักการพื้นฐานของระบบสิทธิบัตรสากล ยอมให้แต่ละประเทศ กำหนดชื่อยกเว้นตามความจำเป็น และความเหมาะสมของระดับเศรษฐกิจ เทคโนโลยี สังคม วัฒนธรรม และการเมืองของตน ซึ่งภาคไทย หรือคำพิพากษาไทยอาจจะกล่าวได้ว่า เห็นข้างท่าจะโรยยาไปทำตามข้าง เดียวจะเป็นอย่างไรเราจะรับทราบซึ่งพูดเฉพาะ ๆ ก็บอกว่าเราควรจะระดับเศรษฐกิจ เทคโนโลยี สังคม วัฒนธรรม และการเมืองของเรา เพราะฉะนั้นประเทศไทยจึงมีสิทธิที่จะกำหนดชื่อยกเว้นต่าง ๆ ได้ เพราะระดับเศรษฐกิจ เทคโนโลยี ของเรายังแตกต่างจากประเทศที่เขาคิดพัฒนา

ที่นี้ท่านประธานที่เคารพครับ ส่วนการที่อ้างว่าจะเป็นการกระตุกการประดิษฐ์คิดค้นยาใหม่ ๆ ในประเทศ เป็นข้ออ้างที่ค่อนข้างจะเพื่อฝัน เพราะในบัจจุบันยาเกือบทั้งหมดทำอยู่ในประเทศนี้ลงตามแกะะครับ ส่วนใหญ่มาจากต่างประเทศทั้งนั้น แล้วภาคนี้เป็นรูปเม็ด ที่ไม่รูปร่าง มาทำเป็นรูปท่อนใหม่เปลี่ยนแปลงที่เขาเรียกว่า

ผลิตแพคเกจจิ้ง (Packeting) หรือว่าการบรรจุหีบห่อ แม้กระทั่งยาที่หมดสิทธิแล้ว ไทยเองยังผลิตไม่ค่อยได้ แล้วจะเพื่อนถึงขนาดจะผลิตยาใหม่ ๆ อะไรวีรณี ผมก็รู้สึกว่ามันเคลื่อนลอย แล้วที่คิดว่าจะมีการถ่ายทอดเทคโนโลยี ซึ่งเดี๋ยวผมจะพูดในประเด็นต่อไป ก็คิดว่าคงต้องใช้เวลา

สรุปเท่าที่ฟังเหตุผลของกระทรวงพาณิชย์บอกว่า ถ้าเราไม่มีกฎหมายสิทธิบัตร ไทยอาจจะมีผลกระทบในเรื่องสินค้าส่งออก สินค้าส่งออกตามมาตรา 301 กฎหมายของสหรัฐฯ ข้ออ้างนี้อันที่จริงก็เป็นผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับการส่งออกสินค้าออก ถ้ามองไว้ลึก ๆ รู้สึกว่าจะไปกระเทือนถึงแรงงาน แต่กระผมคิดว่าภาวะกระเทือนสินค้าส่งออกนั้นเป็นไปได้ แต่จะเป็นการถาวร หรือจะเป็นการชั่วคราวก็ไปรอดได้พิจารณา

ที่นี้สิ่งที่ผมจะกราบเรียนให้สภาที่ทรงเกียรติได้รับทราบ เพราะโดยธรรมชาติ การค้าการขายเราคงจะไม่ผูกคดียึดอยู่กับตลาดหนึ่งตลาดใด เราจะต้องแสวงหากตลาดใหม่ เพราะว่าการค้าการขายไม่มีข้อจำกัด เราจะต้องซื้อเราแต่ฝ่ายเดียว เพราะเขาไม่ใช่เมืองขึ้นเรา เราไม่ใช่เมืองขึ้นเขาที่เขาจะต้องอุปการะซื้อเราฝ่ายเดียว

ข้อ 2 ตลาดที่เราจะแก๊งว่าจำเป็นต้องพึ่งเขา ถ้าดูใจจริง ๆ แล้ว เศรษฐกิจในประเทศเขานับวันจะถดถอย และถึงจุดอิ่มตัว เพราะเศรษฐกิจของเขาจะถดถอยแล้ว เขายังกำลังจะแสวงหาการค้าเสรีในเรื่องเศรษฐกิจของเขา นั่นก็คืออาจจะเป็นคนต้นคิดใช้เงินทุนจากแคนาดา และกำลังแรงงานจากเม็กซิโก ที่เขารวมกัน ถ้าเขาทำอย่างนั้นได้ก็คงจะไม่ซื้อของซึ่งเป็นผลผลิตอุตสาหกรรมจากเรา และต่อไปคิดหรือว่าเขาจะซื้อจากเราในเมื่อต้นทุนวัตถุดิบกำลังจะแพงขึ้น ซึ่งนับวันอาจจะต้องเลิกไป และประเด็นสำคัญที่เราจะบริหารเป็นข่าวกันวันนี้พุงนี้ คืออัตราค่าแรงบ้านเราก็เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ เพราะว่าผู้บริหารประเทศไม่สามารถจะคุมค่าครองชีพอยู่ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อต้นแห่งเพิ่มขึ้นแน่นอนครับ บริษัทนายทุนต่างชาติที่เข้ามาตั้งโรงงานก็จะต้องไปแสวงหาฐานในการผลิตใหม่ ท่านประธานที่เคารพครับ ขณะที่เรากำลังหลงใหลได้ปลื้มว่า ไอ้โอโง่เราส่งออกได้มากมาย คุณลค่าการส่งออก เราควรจะมองให้ลึกซึ่งถึงกันถึงถึงความเป็นจริงว่า ตัวเลข

LIART

ที่เราได้เข้ามาแล้วเราจะซื้ออะไรเข้ามาบ้างเป็นการส่งออก ประโยชน์จริง ๆ
 อยู่ที่ใครครับ เวลาลองเปรียบเทียบตัวเลข เฉพาะ 6 เดือนแรกของปีนี้ ข้อมูลชาวเศรษฐกิจ
 การพาณิชย์ของกระทรวงพาณิชย์บอกเลยว่า นำสินค้าเข้ามาซึ่งไม่รวมเชื้อเพลิงนี่ยังเอาเข้ามา
 เพิ่มขึ้นอย่างน้อย ๆ ก็ร้อยละ 24 แต่การส่งออกเพิ่มขึ้นแค่อ้อยร้อยละ 21.1 นี่เป็นตัวเลขที่ผม
 พยายามจะสรุปให้สั้นที่สุด ไม่พูดยาว ทีนี้ในเมื่ออุตสาหกรรมการส่งออกเห็นว่าหลงไหล
 ได้ปลื้มกับกับสภาพจริง ๆ แล้วบางที่ประเทศไทยเป็นแค่เพียงฐานในการผลิต เพื่อเอาเอา
 คำว่า เมด อิน ไทยแลนด์ (Made in Thailand) ถ้าเขาทำในประเทศของเขา เขาส่ง
 ออกเข้าสหรัฐฯ ไม่ได้แล้ว เพราะโควตาของเขาเต็ม เขาจึงย้ายฐานมาทำในเมืองไทย
 เขามาศึกษาประโยชน์จากใช้คำว่า เมด อิน ไทยแลนด์ ที่ได้จากการขายเครื่องจักร
 ขายวัตถุดิบ หรือไม่บางที่อาจจะสร้างโรงงานแบบมาตั้งสร้างสำเร็จรูปเสร็จแล้วก็ยื่นกฏ
 ให้ที่เขาว่า เทิร์น - คีย์ (Turn - key) หรืออะไรนั้น คนไทยได้เทคโนโลยี ได้การ
 ถ่ายทอดอะไรบ้างหรือเปล่า ก็เปล่า เพราะยังมีวันเครื่องจักรก็เสื่อมสภาพ วัตถุดิบหมด
 เพราะฉะนั้นประชาชนภาคแรงงานก็ไม่ได้มีหลักประกันเลยว่า ถ้ามีสิทธิบัตรอย่างนี้
 ไปเสียเอกรายทางเขา ไปเสียประโยชน์ในเรื่องยาแล้วเราจะได้มีค่าแรงเพิ่มขึ้น เรายังไม่มี
 หลักประกัน เพราะอนาคตการส่งออกนั้นอยู่ที่กลวิธีรูปลักษณ์ของแบบการคิดค้นลงทุน
 อันนั้นเป็นศึการที่สำคัญมากกว่า เพราะฉะนั้นสินค้าจะส่งออกได้ก็ขึ้นกับรูปแบบคุณภาพ
 เราต้องพัฒนาตัวเราเป็นแค่เพียงเขาย้ายโรงงานมา อยู่ที่กรมเรียน ก็ไม่แน่นอนครับ
 ว่าวันวันประชาธิปไตยเราลอยตัว การเรียกร้องให้สิทธิเสมอภาค ทุกคนมีสิทธิที่จะต้อง
 เอาอะไรให้ได้ตั้งใจได้พอแล้ว บางทีเราอาจจะผละจากบ้านเราแล้วไปทำกับประเทศ
 ซึ่งค่อนข้างจะมีระเบียบในเรื่องแรงงานมากกว่า อันนั้นเป็นเรื่องของเขา ทีนี้ข้อสำคัญ
 ระหว่างที่เขาเอาเครื่องจักรมาตั้งคนของเราเป็นผู้ทำกับใช้วัตถุดิบเขา ของบางอย่าง
 กลายเป็นเครื่องกลยามลพิษที่ส่งภาวะแวดล้อมให้กับผู้ใช้แรงงาน ซึ่งจะออกมาเพียง
 สตรีงแล้วจะต้องสูงขึ้น ท่านประธานที่เคารพครับ ภาคอุตสาหกรรมผมได้

LIART

การขายยานแล้ว เราไม่ได้มองเห็นว่าถ้าเรามีสิทธิบัตรยาแล้ว ภาคอุตสาหกรรมของเรา
 จะรุ่งเรืองได้ถึงขนาดพี่น้องของเราจะผลจากภาคเกษตรกรรมกลับเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม
 จนกระทั่งเรามีขอมรับสิทธิบัตรนี้กันเถอะ แต่อย่างไรก็ตามแต่ ท่านหันกลับไปสู่ภาคเกษตร
 ละครับ พี่น้องเกษตรกรไทยกำลังถูกจูงไปดึงทางคัน การเกษตรแบบใหม่ต้นทุนการผลิตสูง
 เนื่องจากราคาลอยตัวของเชื้อเพลิง ปุ๋ย ยาฆ่าแมลงที่แพงขึ้นทุกวัน ราคาสินค้าผลผลิตตกต่ำ
 ตามภาวะตลาดโลก เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าดึงเมืองขยายไปทางไหนก็ตามแต่ ท่านลองคิดดูสิ
 ครับ นับวันที่ทำกินจะน้อยลงแต่เรากลับกำลังจะต้องซื้อยาแพงขึ้น สิ่งเหล่านี้คือทุกขที่
 เป็นจริงของประชาชนไทยไม่ว่าจะภาคอุตสาหกรรม หรือเกษตรก็ล้วนแล้วแต่มีกรรมทั้งนั้น
 เพราะนอกจากกรรมเกี่ยวกับเศรษฐกิจที่จะต้องทุกข์หนักแล้ว เรายังจะต้องมีกรรมจาก
 โรคพยาธิซึ่งเป็นผลตกค้างของอุตสาหกรรมของเกษตรกรรม เพราะฉะนั้นกรรมจึง
 กระจายเวียนว่า ใช้สิทธิบัตรยาแล้วไม่เป็นไรหรอกจะไม่ขึ้นราคา ผมก็กลัวว่ายาที่คนไทย
 ใช้กันเป็นส่วนใหญ่ กระผมเพิ่งออกจากโรงพยาบาลไปนอนอยู่โรงพยาบาล 5 วัน
 ฟังหมอฟังพยาบาลเขาพูดว่า ยาที่คนไทยกินกันส่วนใหญ่เป็นยาเก่ามาจากสิทธิบัตรไม่ได้คือ
 แล้ว แต่ต้องไม่ลืมนะครับว่าเทคโนโลยีการแพทย์และศึกษามีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา แม้กระทั่ง
 เวลานี้จะขอเข้ามาฉีดวัคซีนป้องกันเอตส์ในเมืองไทยอะไรเหล่านี้ครับ เพราะฉะนั้นยา
 ปฏิชีวนะคงคิดค้นใหม่อยู่ตลอดเวลา 4 - 5 ปีนี้ เชื่อว่าจะต้องคิดค้นใหม่
 ที่นี่ยาคิดใหม่ราคามาเขาไม่ขึ้น ก็จะเป็นว่า เป็นอะไรก็ต้องกินยา เขียวอยู่อย่างนั้นอีก
 หรืออย่างนี้ก็ขอขายยานะครับ เพราะฉะนั้นทุกคนคงจะมีจิตใจผูกพันประเทศชาติ
 ซึ่งกระผมคิดว่า องค์คณะบุคคลที่คิดจะให้ออกกฎหมายนี้ก็คิดถึงความรักชาติเป็นส่วนรวม
 แต่ว่าความรักชาตินี้คงจะมาคิดปิดกันไม่ได้หรอกว่าคนกลุ่มไหน กลุ่มที่ยอมหรือไม่ยอมรักชาติ
 ก็จึงอยากจะฝากสิ่งซึ่งคิดว่าจากนี้ไปโดยเฉพาะตั้งแต่ต้นปีใหม่เป็นต้นไปมีการใช้ภาษีมูลค่าเพิ่ม
 และกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิบัตรยาที่จะออกมาอะไรต่ออะไร ถ้าจำเป็นจะต้องออก ผมเห็นด้วย
 กับท่านปลัดกระทรวงสาธารณสุขที่ท่านบอกว่าจะระยะเวลาควรจะยาวนานเพราะการที่ปรากฏว่า

LIART

ระยะสั้นแล้วจะไม่ทันใจเขา เขาจะลงโทษเรากระผมคิดว่าถ้าถึงจุดอึดตัวของเขาทุกอย่าง
 คงที่ได้กราบเรียนแล้วนี้ เขาอาจจะไม่ซื้ออะไรเราเลยก็ได้หรือสมมุติว่าถ้าเขาคิดจะไม่ซื้อ
 อย่างสิ้นหนะครับประเทศไทยเป็นประชาธิปไตยมาก กลุ่มผู้บริหารของโลกของเขาถือว่าเป็นผู้ร้องเรียน
 กับรัฐบาลว่า ถ้าไม่ไปปิดกั้นสิทธิของเขา ซึ่งจะซื้อของซึ่งสวย และถูกและดี ก็อยู่ที่เราจะต้อง
 ใจให้สวย ดี ถูก อันนั้นแหละครับเป็นสิ่งที่ยั่วยู่ให้เขาซื้อสินค้า ไม่ใช่ที่ว่าเราจะต้องมายอมรับ
 เรื่องเขาทุกอย่างแล้วเขาจะซื้อสินค้าเรา เพราะฉะนั้นผมคิดว่าบางที่กฎหมายที่เขาออกเอง
 เป็นผู้พิพากษาเอง บางที่เราควรจะมองเฉยๆไปนิดหนึ่งว่า ถ้าไม่เขาไม่รอให้องค์การ
 ระหว่างประเทศชื่อ แกดด์ (GATT) ตกลงกันเสียอะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในบทสรุปของผม
 ผมไม่ถึงกับคิดด้านเต็มที่ แต่คงจะกราบเรียนให้ทุกท่านได้โปรดพิจารณาถึงระยะเวลา
 เทคโนโลยีความใหม่ของยา แต่ประชาชนเรากลับจะต้องไปใช้ของเก่าเพิ่มเติม ถึงจะใช้
 ราคาเท่าเก่า โอกาสที่คน 100 คน จะพบกับยาสมัยใหม่กลับจะน้อยลง และความหวังว่า
 ภัยยอมรับเรื่องนี้เสียเรื่องนี้จะได้เรื่องระยะยาวนั้น เรื่องระยะยาวเป็นจริงหรือไม่ ขอกราบ
 ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณหญิงศศิมา ศรีวิกรม์ ครับ

คุณหญิงศศิมา ศรีวิกรม์ : เรียนท่านประธานที่เคารพ ดิฉัน คุณหญิงศศิมา
 ศรีวิกรม์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติสิทธิบัตรที่คณะ
 รัฐมนตรีนำเสนอเมื่อ 2 อาทิตย์ที่แล้ว ด้วยเหตุผลหลายประการดังนี้คือ

ประการแรก เราต้องยอมรับว่าในขณะนี้ในเรายังอยู่ในสังคมโลกซึ่งคงจะต้อง
 เคารพกติกาบางสิ่งบางอย่างซึ่งเขามีอยู่

ประการที่ 2 คือผลประโยชน์ในด้านทางการค้า ซึ่งเราทราบดีว่าในขณะนี้
 ประเทศไทยกำลังต้องพึ่งพาการเศรษฐกิจทางด้านกาส่งออกเป็นอย่างมาก และเข้าใจว่า
 เราได้ทราบดีแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงพาณิชย์ก็คิดว่าการบ้านเป็นอย่างไร
 ผมได้ผลเสียจากรายได้ที่เราได้จากการส่งออกกับในเรื่องสิทธิบัตรซึ่งมักเกี่ยวข้องกับสิทธิบัตรยา
 มีผลได้มากกว่าผลเสีย

LIRT

ประการที่ 3 เรื่องของผลประโยชน์จากภาวะที่จะทำให้ประชาชนคนไทยได้มีโอกาสพึ่งพาตนเอง และกระตุ้นให้มีการพัฒนาให้สามารถที่จะมีขอบเขตของการพึ่งพาตนเองให้มากขึ้นในที่สุด ทั้งนี้ก็คลุมมาถึงเรื่องของสิทธิบัตรยา ซึ่งเป็นตัวพหุปัจจัยการฉีกกันมากกว่าจะทำให้ยาแพงแล้วก็มีมีการขาดแคลนยา ในเรื่องของสิทธิบัตรยานี้ ดิฉันได้ติดตามมานานแล้ว หลายรัฐบาลก็พยายามที่จะประวิงในเรื่องสิทธิบัตรยาให้ได้นานมากที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพราะด้วยเหตุผลว่า เป็นห่วงผู้ที่ยากจนจะต้องซื้อยาแพง ... แต่มาถึงในขั้นซึ่งเราจะต้องประวิงต่อไปไม่ได้ แล้วทางกระทรวงพาณิชย์ก็ได้พยายามต่อรองมาได้อย่างที่ได้อ่านตามข้อเสนอนี้ ก็คิดว่าได้ประวิงมาแล้วได้พยายามต่อรองได้ดีที่สุดแล้วก็คือว่า ไม่ได้มีผลย้อนหลังและอีก 5 ปี ถึงจะมีผล ก็คิดว่าเป็นการต่อรองที่ได้ผลดีมากพอสมควร เรื่องที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องคุณอำนาจ ขอกุณยานยนต์มาแนะนำนะ ที่ท่านบอกว่า เรานำยาไปเพื่อฟันถึงว่าคนไทยจะผลิตเองได้ หรือว่าจะทำคิดค้นตัวยาระไรต่าง ๆ ได้เหมือนกับ โอเทค (Hi - tech) อย่างนี้ ดิฉันคิดว่าตัวเองก็มีความเชื่อมั่นในคนไทยพอสมควร ถ้าหากว่าเราให้โอกาสและส่งเสริมกันจริง ๆ จัง ๆ ใครจะทราบภายใน 5 ปีข้างหน้า เราอาจจะมีความสามารถที่จะผลิตอะไรต่าง ๆ หรือว่าผลิตยาที่ดีขึ้นได้ก็ไม่ได้ ไม่น่าที่จะมองกันในแต่ละเจนเนอเรชัน และดิฉันเองมีความคิดในเรื่องว่า ถ้าหากเราไม่พึ่งพาตัวเอง และพยายามหาอะไรจะมาคุ้มครองตัวเองไว้ตลอดเวลา ก็จะต้องทำให้อ่อนแอขึ้น และคงจะแก้ไขให้แข็งแรงขึ้นไปไม่ได้

นี่สิ่งที่ดิฉันอยากจะเรียนขอเสนอผ่านท่านประธานสภาไปยังคณะรัฐบาลก็คือว่า ผลกระทบจากเรื่องยานพวงนั้น ภายใน 5 ปีข้างหน้าคงจะต้องมีแน่ ๆ ผู้ที่จะได้ประโยชน์ในเรื่องนี้คือ ผู้ที่จะส่งออก และรัฐบาลซึ่งจะได้ประโยชน์จากภาษีอากรที่จะได้รับจากผู้ที่จะส่งออก ผู้ที่จะเสียคงเป็นผู้ที่ยากจนซึ่งจะต้องซื้อยาแพงในอนาคต จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าเราจะพยายามคิดหาหนทางที่จะช่วยเหลือผู้ที่จะต้องเสียผลประโยชน์ คือผู้ที่จะต้องซื้อยาแพงในลักษณะของกองทุน หรืออย่างที่เราเรียกว่า เนชั่นแนล เฮลท์ เซอร์วิส (National Health Service) อาจจะดูไกลเกินไปในสภาพของไทย แต่ถ้าหากอีก 5 ปีข้างหน้า

LIART

คาดเอาไว้ว่า ถ้าหากเราเงินจำนวนหนึ่งซึ่งได้จากภาษีอากรของการส่งออกไว้
เป็นกองทุน เพื่อที่จะช่วยเหลือผู้ที่หายวาทากไม่ได้ เช่น สมมุติว่ามีวีซิ่นเอคส์
ติดขึ้นมา หรือว่าวีซิ่นอะไรต่าง ๆ ซึ่งอาจจะแพงขึ้นได้นี้ ถ้ามีกองทุนอันนี้เอาไว้
เพื่อจะช่วยเหลือผ่อนคลายภาวะได้บ้าง คิดฉันก็คิดว่าน่าจะเป็นทางออกที่ดี และอยากจะขอ
ฝากความคิดอันนี้เอาไว้

สุดท้ายนี้ดิฉันขอสรุปว่า ขอสนับสนุนพระราชบัญญัติอันนี้ และขอชมเชย
กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งได้พยายามต่อรองอย่างที่สุด และทำให้อ่านดูในร่างพระราชบัญญัติ
ที่เห็นว่า ได้พยายามที่จะมองทุกแง่ทุกมุม ในการที่จะป้องกันแล้วก็พยายามให้ร่างพระราช-
บัญญัตินี้ออกมาให้รัดกุมมากที่สุด ขอขอบคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อาจารย์ธรรมบุญ สัตพลี ครับ

นายธรรมบุญ สัตพลี : ขอบพระคุณครบท่านประธานที่เคารพ กระผม
ธรรมบุญ สัตพลี กระผมจะขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาลเฉพาะประเด็นใหญ่ ๆ
เท่านั้นเองที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับในเรื่องที่เราควรจะรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เหตุผล
ที่กระผมอยากจะกราบเรียนสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็เพราะว่า ถ้าดูจากพื้นฐาน
ข้อมูลที่เราได้รับมาในเรื่องการได้เฝียงกันถึงเรื่องร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งคิดพินกันมา
นับเป็นเวลาแรมปี เราจะเห็นได้ และก็คงจะสรุปได้อยู่ 2 ประเด็นใหญ่ ๆ

ประเด็นแรก คือ ปัญหาเกี่ยวกับต่างประเทศ เรามองไปมันเห็นว่าเราต้องออก
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็เพราะว่าถูกผลักดันมาจากสหรัฐอเมริกา มิฉะนั้นเขาจะบีบมา
โดยใช้ประโยชน์จากกฎหมายเขา กระผมขออ่านนะครับ ที่เรียกว่า ดี ออมนิบัส เทด
แอนด์ คอมเพทิทีฟเนส แอกต์ ออฟ โนนชั่นเอทดีเอท (The Omnibus trade and
competitiveness Act of 1988) ซึ่งอันนี้กระผมอยากจะกราบเรียนว่าเป็นเหตุผลที่
เราพูดกันมานานแล้ว ทำให้อันที่อยู่นอกวงการหลงเชื่อไปตาม ๆ กันแล้วจะเป็นขบวนการ
ทำให้เกิดเหตุผลต่อเนื่องทางการเมืองขึ้นมา เพราะฉะนั้นอันนี้กระผมอยากจะกราบเรียนไว้

LIRT

ในประเด็นที่ 2 เรื่องที่เราเกรงว่าคนของเราจะต้องซื้อยาแพง โดยเฉพาะยาเป็นเรื่องซึ่งยกขึ้นมาแล้วที่ทุกคนเข้าใจแล้วก็มองเห็นถึงผลกระทบกระเทือนโดยเฉพาะภาคเกษตรกร พวกคนที่ไม่มีฐานะรายได้ดีที่จะซื้อยานอก หรือยาที่มีไปเตนท์ (Patent) ที่ถูกได้ก็อาจจะจะต้องเดือดร้อน ซึ่งใน 2 ประเด็นใหญ่ ๆ กระผมอยากจะกราบเรียนอย่างประการแรกนี้ เท่าที่กระผมได้ทราบและติดตามมาปรากฏข้อมูลที่ว่าสหรัฐอเมริกาเขาต้องการอย่างนี้อย่างนั้น แล้วเขาคงตั้งใจที่กฎหมายนี้เข้ามา ความจริงตรงข้ามครับ เขาคิดหวังเหมือนกันที่ร่างกฎหมายนี้ออกมานั้นทำให้เขาต้องกระทบกระเทือนอยู่มากเหมือนกัน เราไม่ได้ออกไปอย่างหลุ่หลุ่สลับตา อย่างที่กระผมขอเอ่ยนามอย่างคุณหญิงศศิมาฯ ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องได้เอ๋ยไปแล้ว กระทรวงพาณิชย์ก็ได้พยายามมามาก แล้วไม่มีชุดแต่เฉพาะในเรื่องจะออกกฎหมายฉบับนี้ แต่ได้พยายามที่จะป้องกันคอนซีควเอนซ์ (Consequence) หรือผลต่อเนื่องที่ไม่ดีที่จะตามมาในเรื่องเกี่ยวกับการค้าเรื่องที่เราจะต้องได้จากประเทศต่าง ๆ อย่างไรก็ตามในเรื่องนี้กระผมขอกราบเรียนว่า เราเป็นพุทธศาสนิกชนเราควรจะนับถือในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เวลานี้เรายอมรับหรือเปล่านั้นเรากำลังทำผิดคิดอย่างมาก ไม่ปลอม ไม่เลียนแบบสินค้าของคนไทยเราอ้างว่าเป็นพุทธศาสนิกชน แต่เวลาเดียวกันจะเข้าทำนองมือถือสากปากถือศีล เพราะฉะนั้นการออกร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมคิดว่าจะเป็นการที่ดูภาพพจน์ของคนไทยเราทั้งประเทศ และผมขอกราบเรียนอีกประการหนึ่งที่เป็นเรื่องความจริงต่อเนื่องก็คือว่าคนไทยเราที่คิดว่าเราได้ประโยชน์จากการที่ไปลอกเลียนแบบเขานี้ ความจริงเราได้ไม่กี่เปอร์เซ็นต์หรอกครับ คนต่างด้าว คนจีน คนอะไรต่าง ๆ ที่เขามีหัวเขาคิดค้นเขาไปศึกษามาก จีน ไต้หวันบ้าง ญี่ปุ่นบ้าง ที่มาอยู่ในเมืองไทย ก็เป็นหัวเริ่มขึ้นมาแล้วให้เราเป็นลูกมือเขาคิดก็หนึ่ง เราได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยหรอกครับ คนอื่นเขาได้มากกว่าเราอีก แล้วเราก็หลงเพื่อว่า ถ้าเรามีสิทธิบัตรออกมามันไทยเราเสียเปรียบ ทั้งเกษตรกรชาวไร่ชาวนา หรือคนที่ยากไร้ที่จะต้องร่วมค้ามาเป็นชิ้น กับพวกคนไทยที่มาประกอบกันพวกนี้ ผมอยากจะกราบเรียนตรง ๆ นะครับ ปัญหาแท้จริงในปัจจุบันมันแพง แม้แต่ปัจจุบันนี้

LIRT

ที่เรายังไม่พอพระราชบัญญัติสิทธิบัตรอยู่ก็ยังไม่พอ มีบ่อย ๆ ที่แพงขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่มีเหตุผล
 แล้วมีหลายครั้งที่เราต้องรับยาปลอมยาปนที่ไม่ได้คุณภาพ พวกเหล่านี้ที่ออกมาสู่คนเหมือนกัน
 ในยุคคุณภาพไม่มี ลุ่ม ๆ ตอน ๆ เราหูหรือว่ายาที่เรารับประทานแก้ปวดหัวเป็นยาเม็ดพวกนั้น
 บางทีเขาปนแป๊ะอะไรก็ไม่มี เหมือนอย่างเราที่เคยพบมาว่า ขนมันเงินนี้ยาบางทีเขาเอา
 กระจกชားไปทำแทนเนื้อปลาเข้าไปรับประทานแล้วก็เหมือนกับรับประทานปลาช่อนปลาอินทรี
 ขะโระแบบนั้น ซึ่งความจริงไม่ใช่หรือกระจกชားอนามัย หรือกระจกชား สีที่เขายังเอา
 ของใหม่ ถ้าเขาเอาของที่ใช้แล้วรศออกมาชอบกล ๆ ไม่ต้องปรุงอะไรก็คงจะดูกิน
 แปลก ๆ ไป แต่อันนี้กระจกชารบเรียนว่า คนไทยเราเวลานี้ตายผ่อนส่งอยู่ ผมว่าปัญหา
 กลไกเรื่องยาแพงนี้ ขอกราบเรียนในที่นี้ ซึ่งเป็นสถานที่ที่เรายกย่องและที่มีเกียรตินี้ะครับ
 นอกจากพ่อค้าคนกลางจะมามีราคาแล้ว คนจีนคนต่างด้าวมาขึ้นโดยไม่นึกถึงศีลธรรมแล้ว
 บางทีคนที่อยู่ในวงการซื้อขายนี้ ประทานโทษ ผมกราบเรียนขอภัยทางคุณหมอที่มีศีลธรรม
 ศีลน้ำใจดี บางทีมีนายแพทย์บางคนนี้แหละครับด้วยโอกาส บางทียำน้าขวดหนึ่งแก้ได้สารพัด
 เลย แก้ปวดหัว ปวดท้อง เอาน้ำใส่ปนกับยานิดหนึ่งเท่านั้นเอง แล้วเอาออกมาขายได้กำไร
 มากยิ่งกว่ายากนี้ตัวอีกครับ ยาน้ำรุ่งกำลัง ซอน ๆ ขาน ๆ อะไรทั้งหลาย ซึ่งอันนั้น
 ก็นับว่ากำไรมากแล้ว ราคา marketed value อยู่ในนั้นมากแล้ว
 แต่ในเรื่องยานี้ยังมีมากกว่านั้นอีก บางครั้งเพราะคนกลัวตาย หมอจ่ายยาอะไรก็ก็ต้องถือว่า
 เป็นยาเทวดา และคนไทยเรา ท่านดูเด็ดครับไปซูดเจอหลุมไหน ที่มีค่าน้ำไหลมาจากพระ
 ก็บอกว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็แหกกันไป ขายกันขวดละหลาย ๆ ร้อย ปลาไหลเป็นเชื้อโรค
 ที่ไปบอกว่าปลาไหลทองคำ น้ำที่มันซิบถ่ายมาก็เอามาใช้ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้
 หมออยากกราบเรียนว่าในเรื่องที่กลัวยาแพง แล้วก็มันละผมว่าเป็นเรื่องที่เรากาคิดที่ค้น
 คว้าไม่ได้แก้ปัญหาตรงจุดที่ว่าคนกลางขึ้นราคาไปแล้วเป็นความบกพร่อง ของประทานโทษ
 หมอกราบเรียนต่าง ๆ คณะกรรมการอาหารและยาด้วยที่ไม่ได้ติดตามไปใกล้ชิด และบางครั้ง
 ยังมีส่วนร่วมกัน ขาเสียอีก อันนี้ที่นำเสียใจ เพราะในกฎหมายใหม่นี้เราจะเห็นได้

LIRT

เรามีคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยท่านผู้มิเกี่ยวข้องกับ ปลัดกระทรวงสาธารณสุขดูแล และกรรมการชุดนี้แต่ละครั้งจะติดตามราคาอย่าไม่ให้ขึ้น หรือว่าออกไปแล้ว ขอสิทธิบัตรไปแล้วไม่ได้ทำค่านั้นไม่ได้ผลก็มีภาระที่จะต้องรับผิดชอบ ตามกฎหมายอันนี้ ถ้าไม่ใ้เราก็มีสิทธิที่จะยื่นแก้ไขได้ ต่อไปเรามีประชาธิปไตย มีสภาผู้แทนฯ เขาก็มีสิทธิที่จะอภิปรายตั้งกระทู้ถามได้ ขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขปลดพวกเหล่านี้ออกไป เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้เราไม่ต้องกลัวครับ เรามีมาตรการควบคุมกันอยู่แล้วเรื่องสหรัฐอเมริกา ผมทราบเรียนตรง ๆ อีกอย่างหนึ่งเราจึงฉลาดเมื่อเรารู้ว่า เขาจะตั้งกลับ เราก็พยายามหาทางที่ให้เหนือเขา เหมือนอย่างคอมพิลไซรี โลเซนซึ่ง (Compulsory licensing) นี้สหรัฐฯ เขาไม่นึกว่าเราจะใช้ เพราะถ้าเราใช้อันนี้แล้ว ผมขออนุญาตขยายสิทธิหนึ่งคือว่าเป็นบทบังคับว่าผู้ที่ได้สิทธิบัตรนี้ไป แล้วก็ไปทำไม่ได้ หรือว่าทำแค่ไปเอาเปรียบมาก ก็บังคับพวกนี้จะต้องให้คนอื่นเอาไปผลิตต่อ เรามีบทบังคับอันนี้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวหรอกครับ ถ้าเข้ามาทำแล้วจะมาผูกขาดจะมกฉวยโอกาสเอาเปรียบเรา เพราะว่าเรามีมาตรการควบคุมเขาต่อ แล้วอีกประการหนึ่ง ผมทราบเรียนตรง ๆ ในเรื่องเหล่านี้เวลานี้มีประเทศที่เหลืออยู่นอกวงการ เมื่อควรมีท่านสมาชิกผู้มิเกี่ยวข้องกับเราน่าจะวิเคราะห์ติดตาม สนธิสัญญา หรือติดตามการปฏิบัติงานของต่างประเทศ นานาชาติเข้ามาแล้ว ครั้นอย่างที่เขาเรียก ลูกรุย รววนด์ (Uruguay Round) คือ รอบลูกรุย เขามีการผูกกันในเรื่องนี้ ส่วนใหญ่เขาเข้ากันหมดแล้ว เป็นสมาชิกอยู่ในเรื่องนี้ที่จะใช้กฎหมาย สิทธิบัตรจะมีเหลืออยู่ คือจีนกับอินเดีย ซึ่งเขามีความจำเป็น เพราะประเทศเขามีพลเมืองมาก เขามีตลาดรองรับสิ่งที่ลอกเลียน สิ่งที่ไม่ปลอมปนเหล่านี้ได้ ของเราเวลานี้ไม่มีที่สืบล้านคน และอาจจะปลอมปนลอกเลียนต่อไปได้ เลียนแบบได้ต่อไปไม่แน่นอนหรอกครับ พอประเทศอื่นเขามีหมดแล้ว เราจะลำบากใจเราขายไปที่อื่นไม่ได้ และเราใช้เองคนเราฉลาดขึ้นก็จะไม่ยอมซื้อ คนที่อยู่ในวงการเหล่านี้จะขาดทุนไปเอง และเมื่อนั้นแต่ละครั้ง ถ้าบริษัทผู้มิเกี่ยวข้องกับเหล่านี้จะเห็นไม่ได้ เอาอย่างไรก็เอาได้ เพราะฉะนั้น

เราจะเดือดร้อนยิ่งกว่านี้มาก กระผมกรวนเวียนตรง ๆ แล้วยิ่งกว่านี้ ถ้าเผื่อว่าเขา
 ยากันหมด คือไปวางอะดินทรงทำอย่างนี้ต่อไปไม่ได้ เพราะอะไร วัตถุประสงค์ที่เราจะเอามา
 ทั่วประเทศต่าง ๆ ที่เราจะซื้อเขาก็ไม่ได้ เพราะพวกเหล่านี้จะถูกเขากักกัน ถูกห้าม
 ไม่ให้ส่งออก เราก็ไม่มีพวกเหล่านี้มา เราจะไม่เอาคืน เอาชี้วีร์ ชี้ถวายมาทำแทนเข้าบ้าง
 ตลอดกันจะว่าอย่างไร ไม่ต้องอะไร ไม่ต้องถึงยาวทอกรับสิ่งเสริมสวยนี้และครบ
 ทั่วคนบอกว่าเป็น เกล็ดคลสิโอพัควา เขาไปเอามาจากไหนกันฮือปดมีเมื่อไรละ
 เกล็ดคลสิโอพัควา มีแต่เยียนเขกต่าง ๆ พวกนี้ผู้ต่าง ๆ ที่กลายเป็นผู้ขึ้นมาแล้ว
 อามาหลอกเรา มาขายกระปุกหนึ่งหลาย ๆ พัน หลาย ๆ หมื่น เขาก็พูด บางทีก็พูด
 พูดเอาแถว ๆ นี้ ช้างหน้าหอเทศบาลมหาจำลองฯ นั้นแหละ พวกนี้มาช่วยจุดแทนไป

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสุกฤษ มงคลนาวิน ประธานสภา-
 ดิบัญญัติแห่งชาติ และนายอาษา เมฆสวรรค์ รองประธานสภาบัญญัติแห่งชาติ
 คนที่ 1 ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ พลเอก วิชาติ บุณยะวัฒน์ รองประธาน
 สภาบัญญัติแห่งชาติคนที่ 2 ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาบัญญัติแห่งชาติ : อาจารย์สุรพจน์
 ได้ไหมครับ

นายธรรมบุญ สัตหฬ : ครับ นี่ผมกำลังจะพูดถึงปัญหา เรื่องยาว
 เราไม่ต้องห่วงทอกรับ ปัญหาประเด็นอยู่ที่ว่ากลไกเหล่านี้มีรั้วลอลอยู่ เราแก้ตรงนี้
 และครบ : แล้วประเทศไทยเราก็ไปรอด เพราะฉะนั้นเรื่องการที่จะห่วงว่า เรานี้
 ถ้าทำไปแล้วเราจะต้องซื้อยาแพง โดยเฉพาะ 5 ปีข้างหน้า ผมไม่คิดอย่างนั้นครับ
 เพราะถ้าถ้าในกรณีที่คุณครองนี้ ยานี้ผลจากการคุ้มครองแล้วไม่คุ้มครองต่างกัน ผมขอ
 กรวนเวียนสั้น ๆ อย่างนี้ว่า อย่างในกรณีที่คุ้มครอง ผู้ผลิตยาที่เป็นยาใหม่จะมี
 จำนวนน้อยเขาจะต้องจ่ายสิทธิให้แก่เจ้าของสิทธิบัตรนี้ ซึ่งถ้าจะเริ่มจ่ายก็ไปประมาณ
 อย่างเร็วก็ปี พ.ศ. 2539 ประมาณ 500 ล้านบาท แต่ถ้าไม่คุ้มครอง ผู้ผลิตยาใหม่

LIRT

ที่ไม่เปลี่ยนแปลงแบบเขาไม่ต้องจ่ายค่าสิทธินี้ แต่พอต่อไปจะไม่สามารถหาซื้อวัตถุดิบอย่างนี้
 ผมงบวชเรียนได้ เพราะประเทศผู้ผลิตเขาอาจจะเลิกผลิตก็ได้ อย่างเช่น ไนโรเบิร์ต อีตาลี
 หรือสเปน และนอกจากนี้เราเองเหลืออยู่หัวเดียวกระเทียมลีบ เพราะว่าเราต้องขาย
 ภายในประเทศเรา ไม่เหมือนอินเดียกับจีนเขามีผลเมืองมากเขาก็ไม่ต้องจ้างประเทศ
 ไม้้อตลาดต่างประเทศ เราจะส่งออกไม่ได้ เราจะถูกตีได้ และถูกบีบบังคับจาก
 ประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ ซึ่งตอนนั้นละครับผมเชื่อว่าเขาจะปรับเรานะ แต่ตอนนี้ผม
 เชื่อว่าไม่มีอะไร และนอกจากนี้ถ้าไม่คุ้มครองผู้ผลิตที่หลายรายผลผลิตอย่างเดียวกัน
 แต่คุณภาพต่างกันก็จะเสียค่าใช้จ่ายไปโดยไม่คุ้ม คือทำไปโดยไม่มีระบบที่ดี แต่ถ้าเรา
 มีผู้ผลิตที่ได้สิทธิบัตรไป เขาก็ลงทุนแล้วเราก็ส่งเสริมการลงทุนให้ เขาได้ความมั่นใจที่จะมาลงทุน
 ถ้าเขาลงทุนผลผลิตได้จำนวนมากส่งออกไปขายต่างประเทศได้เป็นที่เชื่อถือ ต้นทุนจะต่ำลงครับ
 ผมงบวชเรียน ผมสอนมารเก็ตติ้ง (Marketing) อยู่นานจึงรู้ครับ ถ้าผลผลิตจำนวนมาก
 มีตลาดรองรับ ไม่ใช่ผลิตแล้วไปทิ้งสินค้าก็จะได้ถูกลง ค่าใช้จ่ายคงที่พวกฟิกซ์คอสต์
 (Fix cost) ก็น้อยแถมเลเบอร์คอสต์ (Labour cost) ก็อาจจะน้อยลงด้วย เพราะ
 ฉะนั้นคนไทยเราจะได้รับผลในบั้นปลายจขอให้ทุกคน อย่าไปเชื่อคำที่พูดชั่วครึ่งชั่วความ
 หรือลมแพลมพัด เพราะฉะนั้นผมงบวชเรียนยืนยันได้เลยว่า ในแง่ดีธรรมเราควรจำเป็น
 อย่างยิ่ง และที่จะต้องรับกฎหมายฉบับนี้ เพื่อคุณภาพพจน์ของเราได้คืนดีขึ้นมา
 เมืองไทยนั้นไม้พิษเป็นดินแดนของเยลโล โรบ (Yellow robe) คือ ศาลาพุทธ
 ผ้าเหลืองยัง แลนด์ ออฟ สไมล์ (Land of Smile) พวกนี้พีเพิล (People) ต่าง
 พวกนี้ เขาก็ยังมีทั้งนั้นรับรองคนต่างชาติ แต่อย่าให้เขาไปคิดว่าเราปรับวงกันแต่พวกเรา
 ทำยาปลอมทำของเขาปลอมอยู่เรื่อย เพราะฉะนั้นอันนี้อย่าจกบวชเรียนเป็นประกาศ
 สุดท้ายว่า ในเรื่องของยานี้อย่างที่กล่าวกัน ผมงบวชเรียนว่า เป็นยาที่ไว้ชื่ออยู่แล้วทั้งนี้
 เป็นของจำป็นอันนี้เขาไม่เข้าไปยุ่งหรอกครับ ไม่ต้องไปคุ้มครอง อย่างเช่นยานี้ก็
 พยาธิใบไม้ในศับ ยาทาการเมต แก้วโรคะพะยะ ยานแก้ปวด หรือลดไข้ต่าง ๆ พวก

LIRT

ดูราคาเช่ามอล พวกแอสฟัฟินต่าง ๆ พวกนี้เขาไม่ไปยุ่ง เพราะฉะนั้นจึงไม่เคียดร้อน ถ้าจะเคียดร้อนต้องมียานเก็มะเว็ง ยานเก็โรเคดส์ ถ้าจะเคียดร้อนนี้ก็สมควรทรอกรับคนไทยเรากลับเป็นโรเคดส์ ก็สมควรที่จะไปซื้อยานแพง ๆ ไร่ละครึ่ง ไม่ใช้คนไทยทุกคนจะไปเป็นโรเคดส์

ผมกราบเรียนสรุปว่า เราสมควรรับกฎหมายฉบับนี้เป็นอย่างยิ่ง และผลสะท้อนที่จะตกแก่ประชาชนในเรื่องการซื้อยานแพงนั้นไม่มี มีแต่ว่าเวลานี้ ถ้าไม่มีรับรองโอกาสที่จะขายผ่อนส่งจะรุนแรงมากขึ้น เพราะว่าจะมีแต่ขายปลอมยาที่ไม่ได้คุณภาพ และการที่จะแก้ไขเรื่องราคายานแพงนั้น ผมขอเน้นฝากไปยังรัฐบาลว่า คณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาตามพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้เป็นเรื่องที่ดีมาก มีอำนาจหน้าที่หลายอย่างที่จะติดตาม เพราะฉะนั้นขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขควมไว้ให้ดี เพราะท่านนั่งอยู่ในที่นี้ขอกราบเรียนผ่านใบ แม้ท่านจะไม่อยู่ต่อไปอีกนาน แต่ว่าในช่วงเหล่านี้ ถ้ามีอะไรผิดพลาดสิ่งตรงนี้ทำไม่ได้ ก็ช่วยกันโทรศัพท์ไปว่าท่านเหมือนอย่างประธานกรรมการร่างรัฐธรรมนูญโดนตำมาแล้วก็ได้ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณปึกตา ครับ

นายปึก ตัดมกุล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม ปึก ตัดมกุล ท่านประธานที่เคารพครับ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนั้น กระผมได้พิจารณาแล้วเห็นว่ามีส่วนข้ออยู่หลายประการ ท่านประธานครับที่สมควรถือการแก้ไขในมาตรา 35 ซึ่งได้กำหนดให้สิทธิบัตรการประดิษฐ์มีอายุเพียง 20 ปี นับแต่วันขอรับสิทธิบัตร ซึ่งตามกฎหมายเดิมนั้นได้ระบุการคุ้มครองไว้ถึง 50 ปี เห็นได้ว่าเป็นเวลาชยาวนานเกินไป นอกจากนี้แล้วยังได้มีการปรับปรุงระยะเวลาในการที่จะทำให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ขอสิทธิบัตร รวมทั้งผู้ได้แย่งคัดค้านเป็นการรักษาประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับประโยชน์ของคนในชาติ กระผมไม่กล่าวถึงมาตราที่ผั่งอ้างถึงทรอกรับท่านประธาน แต่สิ่งที่น่าสังเกตก็คือว่า ความในมาตรา 6 (4) ในส่วนที่กล่าวถึงงาน

LIRT

ที่ปรากฏอยู่แล้วในความหมายถึง (4) การประณามที่ขอรับสิทธิบัตรไว้แล้วจนกว่าจะขานำกร
เป็นเวลาเกินกว่า 18 เดือน ก่อนวันรับสิทธิบัตร แต่ยังมีได้มีการออกสิทธิบัตรไว้ ซึ่งตาม
กฎหมายกำหนด กำหนดระยะเวลาไว้เพียง 12 เดือน กระผมสงสัยว่าทำไมรัฐบาลถึงไป
ขยายระยะเวลาครั้งนี้ ซึ่งจะทำให้เราเสียประโยชน์มาก ท่านประธานครับ ทั้ง ๆ ที่ตาม
อนุสัญญากรุงปารีส ปี ค.ศ. 1967 มีความตกลงระหว่างประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญานั้น
ในส่วนของเรื่องที่ว่าเมื่อมีการยื่นขอจดทะเบียนในประเทศใดประเทศหนึ่งครั้งแรก และ
ได้ยื่นจดทะเบียนในประเทศภาคีอื่นภายใน 12 เดือน สำหรับสิ่งประดิษฐ์ ให้อัตโนมัติยื่น
ในวันเดียวกับวันยื่นขอจดทะเบียนตามคำขอครั้งแรก ท่านประธานครับ นี่เป็นสิทธิระหว่าง
คู่สัญญาแห่งอนุสัญญาซึ่งได้ตกลงกันไว้ประเทศไทยเราไม่ได้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญากรุงปารีส ปี
ค.ศ. 1967 กับเขาคือ แต่ทำไมครับระหว่างคู่สัญญาเขายังบังคับกันอย่างนั้น เขาใช้เวลา
12 เดือน เราไม่มีเป็นคู่สัญญาอะไรไม่ได้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญากลับขยายระยะเวลา
ไปยิ่งกว่าประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา เป็นการยกประโยชน์ให้ต่างชาติยิ่งกว่าพวกเขา
เหล่านั้นเสียอีก กระผมขอถามรัฐบาล ผมเชื่อว่ารัฐบาลต้องมีคำอธิบายเรื่องนี้ ท่านประธาน
ครับ นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ผมได้แลเห็น

นอกจากนี้ยังมีข้อเสียบางประการ เป็นต้นว่าการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 9 (7)
ซึ่งตามมาตรา 9 (7) เราลงมติสิทธิไว้ ในมาตรา 9 นอกว่า การประณามซึ่งต่อไป
ขอรับสิทธิบัตรไม่ได้ แล้วเราก็มี (7) การประณามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา
นี้ตามกฎหมายเดิมนะครับ แต่ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่เราตัดทิ้งเลยตรงนี้ นั่นแปลว่าแต่เดิม
นั้นเราพยายามที่จะสงวนคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของคนไทยเอาไว้ อะไรที่เราเห็นว่าไม่ควร
จะคุ้มครองให้จดทะเบียนสิทธิบัตรได้ เราจะกำหนดในพระราชกฤษฎีกา แปลว่านับแต่นี้ต่อไป
เราเปิดหมดทุกอย่าง โดยเราไม่สงวนอะไรไว้ก็เท่ากับเราเป็นการลดสิทธิผลประโยชน์
ของประเทศเราออกไป นอกจากนี้ที่แลเห็นได้ก็มีในมาตรา 51 ท่านประธานครับ มาตรา 51
ผมขออนุญาตอ่านความเดิมบอกว่า เพื่อประโยชน์ในการประกอบกิจการเพื่อการอันเป็น

สาธารณูปโภค หรือการอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ หรือการได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หรือการพัฒนาเกษตร หรือการอุตสาหกรรม ตรงนี้ได้รับท่านประธาน ตามกฎหมายใหม่ เราตัดคำว่า หรือการพัฒนาเกษตร หรือการอุตสาหกรรม ออกไป กระผมเข้าใจว่า เมื่อปี พ.ศ. 2522 เรามีความจำเป็นในการพัฒนาเกษตรและการพัฒนาอุตสาหกรรม แต่ว่ามา พ.ศ. นี้เราขอแก้ไขเพิ่มเติมกันขึ้นมา แล้วเราตัดสิ่งเหล่านี้ออกไป กระผมขอเรียนว่าจริง ๆ แล้วการพัฒนาเกษตรและการอุตสาหกรรมนั้นยังมีความสำคัญอยู่ เราน่าจะพิจารณาโดยรอบคอบในประเด็นครั้งนี้ว่า อะไรที่เราควรจะสงวนสิทธิของเราไว้บ้าง นอกจากนี้แล้วยังมีในมาตรา 52 สมาชิกผู้ทรงเกียรติท่านได้อภิปรายไปแล้วในประเด็นนี้ กระผมขอกล่าวย้ำในมาตรา 52 เขมอบอกว่าในภาวะสงคราม หรือภาวะฉุกเฉินรัฐมีอำนาจใช้สิทธิความสิทธิบัตรใด ๆ เพื่อการอันจำเป็นในการป้องกันประเทศและรักษาความมั่นคง การใช้อำนาจตามมาตรานี้ให้ควรเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยให้ระบุชื่อผู้ทรงสิทธิบัตร และหมายเลขสิทธิบัตรไว้ด้วย เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นจะไม่ระบุก็ได้ ท่านประธานครับ ตามกฎหมายเดิมนั้น เราไม่ต้องเสียค่าตอบแทน แต่ตามกฎหมายที่ร่างใหม่นี้แม้ว่าเรามีความจำเป็น และอยู่ในภาวะสงคราม ถ้าเราจะเอาประโยชน์ตามนี้ เราต้องจ่ายค่าตอบแทนให้ต่างประเทศ จ่ายค่าตอบแทนให้ต่างชาติ ถ้าไม่ละครึบในยามฉุกเฉินความเป็นความตายของประเทศนี้ทำไม่สงวนไว้สงครามแปลว่า เขาฆ่าแกงกัน เขาทำลายล้างกัน เขาเอาประเทศ ยึดครองประเทศ เพราะฉะนั้นเวลาทำสงครามกันแล้วไม่ต้องไปกลัวอะไรกับท่านประธาน กฎหมายเราควรจะสงวนสิทธิครั้งนี้ไว้ ผมไม่เห็นด้วยที่ไปแก้ไขให้เกิดความยุ่งยากในระยะเวลาที่มียามศึกสงคราม

นอกจากนี้สิ่งที่ได้โต้แย้งกันมากข้างนอกสภา และมีสมาชิกหลายท่านอภิปรายในสภาฯ นี้ คือเกี่ยวกับการที่เราคุ้มครองสิทธิบัตรยารวมทั้งกรรมวิธี และสิ่งผลสมในการผลิตยา ท่านประธานครับ กระผมไม่มีความรอบรู้เรื่องนี้มากมายนะไรนักหนา แต่กระผมจำได้ว่า คำนข้อมูลที่มีอยู่เมื่อปี พ.ศ. 2528 นั้น มีประเทศหลายประเทศอย่างน้อยก็ 6 ประเทศ ซึ่งประเทศเหล่านี้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญากรุงปารีส ปี ค.ศ. 1967 และเข้าเป็นสมาชิก

LIART

มาเป็นเวลายาวนานแล้ว คือประเทศญี่ปุ่น แคนาดา เดนมาร์ก เยอรมันตะวันออก อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ ประเทศเหล่านี้ข้อมูลปรากฏในปี พ.ศ. 2528 นั้น ในป็นทั้ง 6 ประเทศได้เป็นภาคีของอนุสัญญาอยู่นั้น ไม่ได้มีการรับรองคุ้มครองสิทธิบัตรยา ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นสมาชิกกันอยู่ ผมก็ไม่ทราบว่านับจากปี พ.ศ. 2508 มาถึงปัจจุบันนี้ประเทศที่ผมเอ่ย ทั้ง 6 ประเทศนั้น ประเทศใดที่มีกฎหมายสิทธิบัตรคุ้มครองเกี่ยวกับเรื่องสิทธิบัตรยาเหมือนกัน เราได้แก้ไขไปแล้วในวันนี้หรือไม่ ผมขอกราบเรียนถามผ่านไปยังรัฐบาลขอความกรุณา ได้ชี้แจงด้วย ท่านประธานครับ ถ้าเราถือปี พ.ศ. 2528 ถอยหลังไป 6 ปีนั้น ประเทศญี่ปุ่นก็ดี แคนาดาก็ดี เดนมาร์ก เยอรมันตะวันออกก็ดี อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ ท่านประธานเห็นไหมครับ เขาเจริญกว่าเราในทุกด้าน ไม่ว่าเรื่องศักยภาพความสามารถ ในการคิดค้นการผลิตการประดิษฐ์ ในเรื่องของยาต่าง ๆ นั้น เขาเหนือกว่าเรา การแพทย์เขาสึกว่าเราเจริญกว่าเรา แต่ทำไมเมื่อ 6 ปีที่แล้ว เขายังไม่คุ้มครอง เหมือนอย่างเราที่จะลงมือทำกันในวันนี้ ของเขา 6 ปีที่แล้ว ย่อมจะเหนือศักยภาพ และความสามารถย่อมเหนือกว่าเราในวันนี้ตั้งมากมาย ทำไมเราไม่มีระยะเวลา สมมุติว่า ผ่านกฎหมายในวันนี้ ก็ต้องมีเฉพาะกาลแล้วเวลาออกไปเหมือนที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ได้กรุณาชี้แจงอภิปราย เมื่อสักครู่นี้แล้ว

ท่านประธานครับ ผมยังมีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือว่าเมื่อเราออกกฎหมายคุ้มครอง 20 ปีนั้น ในแต่ละประเทศการคุ้มครองเรื่องสิทธิบัตรไม่เท่าเทียมกัน เราเอา มาตราฐานอะไรมากำหนดเป็น 20 ปี เพราะว่าในหลายประเทศเขาคุ้มครองไม่เท่าเทียมกัน กระผมคิดว่าหนทางออกที่ดีสำหรับเราก็คือว่า ควรจะได้กำหนดระยะเวลาการคุ้มครอง ของเรื่องสิทธิบัตรยานั้นให้สั้นลง ถ้าเรามีความจำเป็นจะต้องแก้ไขกันวันนี้ แม้จะต้อง พิจารณารายละเอียดกันในวันหน้า แต่น่าจะได้พิจารณาเกี่ยวกับการคุ้มครองเกี่ยวกับเรื่องยานั้น ควรจะได้สั้นลง ในประเทศสหรัฐอเมริกาเองระยะเวลาแห่งการคุ้มครองเกี่ยวกับเรื่อง สิทธิบัตรยา ก็มีเวลาเพียง 17 ปี เราเจริญขนาดไหนครับ เราเก่งกว่ามีความสามารถกัน

LIART

ขนาดไหน ถึงคุ้มครองกันยาวนานยิ่งกว่าประเทศสหรัฐอเมริกาเสียอีก ในประเทศอินเดียก็
ในประเทศอียิปต์ก็ดี ระยะเวลาแห่งการคุ้มครองเกี่ยวกับเรื่องอาหารและยานั้น เขาคุ้มครอง
น้อยครับ ถ้าวันนี้เราจะแก้ไขกฎหมายของเรา 1. มีบทเฉพาะกาลการใช้บังคับยึดเวลาออกไป
2. กำหนดให้ระยะเวลาแห่งการคุ้มครองนั้นลดน้อยถอยลง แทนที่จะคุ้มครองถึง 20 ปี
เท่ากับสิ่งประดิษฐ์อื่น ๆ ผมคิดว่าจะเป็นคุณประโยชน์ต่อชาติประเทศของเราในปัญหาต่าง ๆ
ที่ได้แย้งกัน ข้างนอกในเรื่องของที่ว่าวันหน้ายาในประเทศเราจะแพงขึ้น คนยากจนของ
ประเทศจะได้รับความเดือดร้อนลำบาก แม้กระทั่งรัฐบาลก็จะต้องงบประมาณเป็นจำนวน
มากไปชดเชยให้กระทรวงสาธารณสุขเหมือนกับที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้กรุณาอภิปรายไปแล้ว
เมื่อเช้านี้

ท่านประธานครับ ผมมีข้อสังเกตประการสุดท้ายก็คือว่า การคุ้มครองตาม
สิทธิบัตรยานั้น หรือสิทธิบัตรอย่างอื่นนั้น เป็นการคุ้มครองในลักษณะที่เด็ดขาด
แตกต่างจากการคุ้มครองในเรื่องของลิขสิทธิ์ ในเรื่องของลิขสิทธิ์นั้น เราคุ้มครอง
ในการลอกเลียนแบบ ในเรื่องของสิ่งประดิษฐ์การคิดค้นต่าง ๆ แต่ถ้าวันใดวันหนึ่งมีบุคคล
ใดก็ตามแต่ ได้คิดค้นและได้ประดิษฐ์ขึ้น โดยความรู้ความสามารถของตนเองผุดูไปตรงกัน
ตามหลักสากลแห่งกฎหมายก็คือว่า เขาได้รับความคุ้มครองในฐานะเป็นผู้ประดิษฐ์คิดค้นเหมือนกัน
แต่ถ้าหากมาเทียบเคียงกับกฎหมายสิทธิบัตรฉบับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของยา
ถ้าวันหน้ามีใคร ขอจดทะเบียน หรือได้รับประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้สามารถคิดค้นยา
ในการรักษาโรคเอดส์ขึ้นมาได้ แม้จดทะเบียนไว้แล้ว หรือได้ประกาศโฆษณาไปแล้วก็ตาม
และแพทย์ไทยคนที่มีความรู้ความสามารถในเมืองไทยได้คิดได้เช่นเดียวกัน โดยความรู้
ความสามารถของตนเอง แต่มีส่วนผสม หรือตัวยาระไรที่คล้ายคลึง หรือลักษณะ
อย่างเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เคยแลเห็นของเขาเลย ไม่ได้ลอกเลียนแบบอะไรเลย แปลว่า
คนไทยคนนั้น นายแพทย์คนนั้น นักวิทยาศาสตร์ไทยคนนั้นเสียสิทธิไปตามกฎหมายขั้นต้นที่
ซึ่งมีผลแตกต่างกัน ท่านประธานครับ กระผมขอฝากข้อสังเกตไว้เพียงเท่านี้
ขอพระคุณครับ

LIART

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณพิชัยฯ ครับ

นายพิชัย วาคนาส่ง : ขอประทานกราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิชัย วาคนาส่ง ขอกราบเรียนว่า ที่รัฐบาลให้เหตุผลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติสิทธิบัตร ที่กำลังเสนอกันอยู่ในวันนี้ กระผมเห็นว่ารัฐบาลเพิ่งจะไปในทางวัตถุ จนทำให้รู้สึกว่า พระราชบัญญัตินี้เป็นเรื่องของผลประโยชน์ชนชั้นไปเสียหมด แต่ถ้าหากพิจารณาว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับศีลธรรมอย่างที่ ขอประทานโทษต้องเอ่ยนาม ท่านอาจารย์ธรรมบุญ สัตหาลี ได้กล่าวไปแล้ว กระผมคิดในเรื่องนี้มาเป็นระยะเวลาาน ตั้งแต่พูดถึงเรื่องปัญหาสิทธิบัตรในบ้านเรา นี้ว่าเพราะมาตรา 301 ของกฎหมายอเมริกัน บังคับบ้างละ อัยยานั้นบ้างละ อัยยานี้บ้างละ แล้วเราจะได้เสียอะไรต่าง ๆ พวกกันแต่เรื่อง ผลประโยชน์ แต่ไม่ได้นึกถึงว่าประเทศไทยนี้เป็นประเทศที่นับถือพุทธศาสนาและมีศีลธรรม ในศีลข้อที่ 2 ของศีลทั้ง 5 เท่านั้น บอกว่าการลักทรัพย์นี้เป็นการที่ไม่ถูกต้อง อทินนาทานา เวรมณี นี่เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แต่เราจะปล่อยให้อทินนาทานา เวรมณี นี้เกิดขึ้นได้อย่างไร โดยอ้างความยากจนบ้างละ อ้างความล้าหลังของประเทศบ้างละ กระผมไม่เห็นเป็นอันอย่างไรที่จะไปอ้างสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะในหลักของกฎหมาย ทางนิติศาสตร์ จะเห็นได้ว่า แม้กระทั่งแม่ไปขโมยกล้วยมาให้ลูกซึ่งกำลังจะอดตายอยู่แล้ว ตำรวจยังต้องจับแม่ เพราะไปขโมยของเขามา บัดนี้เราเห็นของที่เราขโมยเขามา คือความคิด สิทธิปัญญาของคนอื่นเขาคิด ไม่ว่าจะเรื่องยาเรื่องอะไรก็ตามแต่ แล้วเอามาถือปี่ ขายกัน โดยที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เอาแต่เพียงงูปรองให้เหมือนเท่านั้นแล้วก็หลอกขายเขาไป แล้วในที่สุดของนั้นคุณสมบัติคุณภาพก็ไม่ถึง ทำให้เสียชื่อกันต่าง ๆ นานา ซึ่งหลายประเทศ ได้ประสบสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มาแล้วทั้งนั้น เพราะนอกจากจะเป็นการโกงกันโดยการขโมย สิทธิปัญญาของคนอื่นมาแล้ว ยังจะต้องไปหลอกลวงคนอื่นอีกว่าของนี้ของจริงของใช้ของดี เพราะฉะนั้นกล่าวโดยรวมแล้ว กระผมเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้เป็นพระราช- บัญญัติทางศีลธรรมไม่น้อยไปกว่าความสำคัญทางด้านวัตถุ กระผมใคร่ขอประทานโทษ

LIRT

กระทบเรียนไปยังท่านเพื่อนสมาชิกทั้งหลายผ่านท่านประธานว่า ขอให้เรานึกถึงศีลธรรม
 ในเรื่องการรักษาความถูกต้องในสังคมของเรา ซึ่งเราจะเลยกันอยู่ตลอดเวลาในเรื่อง
 ศีลธรรมนี้ อะไรที่คิดเราจะเอาทางวัดมากเลยไปเสียหมดทุกอย่าง เราอาจจะพูดว่า
 เรื่องเกี่ยวกับกรรมกรมาขายแรงงานถูก ๆ แล้วให้คนไปเอาค่าเ็นออกประเทศกัน
 อย่างที่ได้เคยกล่าวกันมาแล้ว แต่ไม่เคยมีใครคิดว่า ถ้าชาวไร่ชาวนาไม่มาทำงาน หรือคน
 ที่คิดใหม่ไม่มาทำงานจะทำอย่างไร จะไว้ไปอยู่ตรงไหน ถ้าเป็นเลเบอร์ อินเทนซีฟ
 (Labour intensive) ก็ใช้แรงงานกรรมกรนั้นก็ต้องใช้ ถึงแม้ว่าเขาจะเอาเทคโนโลยี
 มาให้ หรือไม่กี่อย่างไปก่อนแล้วก็ถึงเอาเทคโนโลยีนั้นออกมาให้ได้ นี่คือการคิดที่เรา
 ต้องทำ พระราชบัญญัติฉบับนี้ทำให้กระผมนึกถึงสิ่งต่าง ๆ หลาย ๆ อย่างที่เราบอกกว่า
 บางทีเพื่อนสมาชิกของกระผมบอกว่า เคยเห็นด้วยกัน มาวันนี้อาจจะไม่เห็นด้วยกันก็ได้
 ของประเทศไทยเอียนมา คุณอำนาจ สอนอิมสารี ที่ว่า อย่าไปปล่อยฝันว่าเราจะทำอย่างนั้น
 ได้อย่างนี้ได้ ตัวอย่างในประวัติศาสตร์มีมากมายเหลือเกินครับ ท่านประธานที่เคารพ
 กระผมขอยกตัวอย่างในพงศาวดารสามก๊ก เมื่ออ้วนเสี้ยวยกทัพข้ามแม่น้ำไปแล้วจึงให้ทหาร
 เผลวเรือ แล้วให้ทหารบุกเข้าไปตีเมือง บอกถ้าตีไม่ได้ มึงไม่ต้องยกกลับ ค่าย เพราะไม่มี
 เรือจะพากลับ เอ็งต้องไปให้ได้ ในประเทศไทยก็ใช้กลยุทธ์อันนี้ สมเด็จพระเจ้าตากสิน
 มหาราชนั่นแหละครับ ให้ทุบหม้อข้าวแล้วตีเมืองจันทบุรีให้ได้ ถ้าไม่ได้ไม่ต้องกินข้าวกัน
 พระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้เป็นพระราชบัญญัติที่จะต้องแสดงความกล้าหาญว่า ต่อไปนี้
 ถ้าเราไม่พากเพียรพยายามที่จะทำอะไรด้วยน้ำมือของเราเองด้วยตัวของเราเองหลังจากประเทศ
 มีมหาวิทยาลัยมา 70 - 80 ปีแล้ว มีคนไปรับเรียนจากต่างประเทศเป็นผู้ที่ได้รับคุณวุฒิบัตร
 มานับเป็นหมื่นคนแล้วก็ยังทำอะไรไม่ได้ จะต้องไปคอยจดจำ หรือไปลอกแบบ ขามมาทำเพื่อ
 ทำมาหากิน ซึ่งอันนี้กระผมไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ศักดิ์ศรีของประเทศตกต่ำจริง ๆ
 หลาย ๆ ประเทศละก็ต้องคิดอย่างนั้นมานานแล้วในการที่จะไปเที่ยวลอกเลียนแบบของคน
 คนอื่น ๆ เราอาจจะลอกเลียนได้ แต่ว่าเราต้องสืบไปว่า (copy right) คือคือความ

LIART

คิดไว้ที่จะนำสิ่งนั้นมาคิดแปลง เช่น อย่างที่ญี่ปุ่นได้ทำมาแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นคน
 ตันคิด แต่ข้าพเจ้ารู้จักเอาสิ่งที่คนอื่นเขาคิดแล้วมาทำให้ได้ประโยชน์ขึ้น เช่น วิทย
 อเมริกันเคยทำทรานซิสเตอร์ได้แต่อเมริกันก็คิดอยู่แต่วิทยุทรานโซเซียนนิค (Transoceanic
 อันเดียว แต่ญี่ปุ่นทำได้อีก 500 แบบ 1,000 แบบ ตั้งแต่คนจนถึงคนรวยซื้อได้หมด
 อย่างนี้เป็นต้น นี่คือความคิดที่จะต้องมาพัฒนากันในบ้านเรา ไม่ใช่คิดแต่เพียงว่าไปก็อปปี
 เขามาเท่านั้นแล้วก็ภูมิใจขายได้ก็ได้เงินไป กระผมขอกราบเรียนว่ากระผมจะไม่พูด
 ในเรื่องของกฎหมายบางมาตรา แต่จะพูดถึงหลักการ สำหรับเรื่องสิทธิบัตรยานี้
 กระผมเองซึ่งคลุกคลีอยู่ในกฎหมายสิทธิบัตรฉบับนี้ กระผมขอกราบเรียนด้วยความเคารพว่า
 โดยความเป็นจริงแล้วกระผมเองได้สนใจเรื่องนี้อยู่มาก เพราะเมื่อ 6 ปีมาแล้วได้รับ
 แต่งตั้งให้เข้าไปเป็นกรรมการบริหาร ขององค์การเภสัชกรรม ท่านประธานท่านก็ได้แสดง
 ไปแล้ว กระผมก็ตั้งใจแล้วก็ไปศึกษาเรื่องของเภสัชกรรมว่า เหตุผลใดจึงทำขึ้นมา
 เลยเกิดมาเป็นโรงงานเภสัชกรรมแต่ดั้งเดิมมา ก็เพราะเราทราบดีแล้วว่า ถ้าเกิดสงคราม
 เมื่อไรจะไม่มี ถ้าเราสามารถที่จะผลิตยาขึ้นใช้ในประเทศได้เอง เพื่อแก้ไขความขาดของ
 นั้นแล้ว เราก็คงจะเป็นประเทศที่อยู่รอดได้ เพราะเราจำได้ว่าคอนสตรวมโลกครั้งที่ 2
 ซึ่งกระผมเองก็เติบโตมาในระยะนั้น ยังจำได้แม่นยำว่า แม้แต่จะหาเอาควิน
 จะหาเอสไพริทก็ยังยากเต็มที แล้วบังเอิญ ขอประทานโทษ ถ้าใครเป็นโรคทางด้าน
 (Gonorrhoea) หรือซิฟิลิส (Syphilis) แล้วต้องหันไปหาชาวอินเดียหรือชาวอินโด
 เขาควยเปลือก ง่ายสับประคอะโรก็แล้วแต่ คัมกันเป็นปีแล้วกินกัน เพราะหาขายไม่ได้
 ถ้าใครมีนีโอซัลวาซาลก็นับว่าเก่งเหลือเกินแล้ว ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
 ขอกราบเรียนอย่างนี้ว่าองค์การเภสัชกรรมสามารถจะผลิตยาต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนได้
 ใช้นี้แต่ที่นี้ความสนใจของเราจะอยู่ที่ยาตัวใหม่ที่มีผู้มาดีเทล (Detail) หรือมาเสนอให้
 แพทย์ก็ตาม สนใจที่จะหาขายใหม่ ๆ มาใช้กันเรื่อยตามที่เขาคิดเขาค้นมา เพราะ
 เขาต้องการทำตลาดทำให้เกิดตั้ง (Marketing) ให้นายนี้กระจายแล้วเขาจะได้เงินคืนเร็ว ๆ

LIRT

กระผมขอกราบเรียนว่ากระผมมีประสบการณ์ที่อยากจะพูดอย่างตรงไปตรงมาเลยว่า ในความ
 รู้สึกของกระผมนั้น ย่าเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกรการรักษายาบาลเท่านั้น แต่สมรรถภาพของ
 แพทย์นี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุดกว่ายาเสียด้วยซ้ำ ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งบอกว่าย่าหากเราเจ็บป่วย
 ด้วยทอมอดี เพียงแต่ทอมอดุคเท่านั้น 70 เปอร์เซ็นต์หายแล้ว ย่าจะมาช่วยแค่ 30
 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งกระผมพบว่าเป็นความจริง กระผมขอกราบเรียนตัวอย่างให้เห็น ท่านอาจจะ
 นิ่งอยู่ที่นี้ หรือที่ไหนก็ตาม คือท่านอาจารย์คุณหมอวิจิตร ขอบพระทานโทษต้องเอย่นามท่าน
 ครั้งหนึ่งกระผมเป็นโรคกระเพาะเป็นผื่นเป็นแผลไปหาท่าน ท่านได้ดูแลให้เสร็จแล้ว
 บอกว่ากระเพาะนี้เป็นผื่นและไปให้คุรหมอมร่วมโทรฯ เอกเขเรียดแล้วเป็นผื่น จะต้องผ่าตัด
 ท่านบอกว่าควจะผ่าตัด ผมบอกว่าท่านอาจารย์ครับ ถ้าผมไม่ผ่าตัดจะได้ไหม เพราะว่า
 งานชุกเหลือเกิน แล้วเคือครือนกับคนอื่นอีก 7 - 8 คน ที่จะต้องทำงานแทน
 ซึ่งหาตัวไม่ได้ ถามว่าคอนเวนชัน (Convention) โดยรักษาพยาบาลธรรมดาจะมี
 ทางไหม โดยการกินยานี้เป็นความสัดยจริงท่านนั่งย้อมอยู่ตรงนั้น ก็เป็นความจริงตรงที่ว่า
 ท่านบอกว่าโรคพรณนี้รักษาอย่างไรก็หายอยู่แล้ว ไม่ตายหรอกถ้าไม่ไปเข้าเคิมมันเข้า
 เอย่นาไปกินแล้วอนนึ่ง ๆ คิมมสลับกันไปแล้วรักษาตัวอย่างนี้ไปเียวราวสัก 3 เดือน
 ถ้าผ่าตัดอาจจะหายได้ภายในเดือนเดียว หรือประมาณครึ่งเดือนก็หายแล้ว แต่อย่างนี้ต้อง 3
 เดือนนะเอาจริง ๆ จะหาย ท่านพูดเท่านั้นผมมีกำลังใจครบ แล้วผมไม่ได้ผ่าตัดเลย
 5 ึ่งก็ยังมีแผลให้ใครผ่าตัดเลยแต่หายเพราะคุณหมอทำให้ผมหาย มีกำลังใจในการรู้ว่า
 โรคอย่างนี้รักษาได้ แต่ขณะเดียวกันกระผมมีประสบการณ์ทางด้านภรรยาของกระผมซึ่งป่วย
 5 ันก็ตาย นี่เป็นความจริงที่ปรากฏกับชีวิตของกระผมเอง ภรรยาผมเป็นหวัด และหายใจ
 5 วมไม่ออก ตรวจพบว่าเป็นปอดบวมในวันที่ 2 หมอเริ่มคัลเจอร์ (Culture) เชื้อดูแล้ว
 5 ะใช้ยาอะไรก็ให้ยา ซิมละ 1,200 บาท 1,500 บาท ดีที่สุดของแอนตี้ไบโอติก
 (Antibiotic) ก็จะหาได้ 5 วัน ภรรยาผมตายด้วยโรคปอดบวม ซึ่งควรจะรักษาหาย
 5 ะผมขอเอย่นามอีกครั้งเพื่อนผมคนหนึ่งคือคุรหมอสงครามฯ ผมก็เฝ้าอาการให้

LIART

คุณหมอลงความฯ ฟัง แล้วหมอมหาไปดูรายงานบอก ต้องขอประทานโทษผมพูด
 เอ็งนี่มันบ้า เพื่อนผมเขาบอก เอ็งนี่มันบ้า ถ้ามาหาข้า ข้าจะให้เอ็งฉีดเซปโตไมซิน
 (Streptomycin) เข็มละ 50 บาทเท่านั้น เมียเอ็งไม่ตายหรอก ยานี้ก็เป็นส่วนหนึ่ง
 ของการรักษายาบาลเท่านั้น ที่กระผมมีความรู้สึกอยู่อย่างนั้น เป็นส่วนหนึ่งเท่านั้น
 แต่ไม่ใช่ทั้งหมด อยู่ที่ความสามารถของแพทย์ที่จะวินิจฉัยโรค แล้วเลือกยาให้ถูก
 องค์การเภสัชกรรมได้เคยให้ความเห็นกับกระผมว่า ยาเพียงประมาณ 150 - 200 อย่าง
 ในตัวยาหลักนี้ รักษาได้เกือบทุกโรคที่เป็นอยู่ เพราะหมอลือเลื่อง แต่เนละเขาคิดยาตัว
 ใหม่ขึ้นมา แล้วบอกว่ายาตัวใหม่บางทีก็ตัวยาในฟาร์มาโคเปีย (Pharmacopoeia) อันเดียว
 กันนั่นเอง แต่ใส่ชื่อเสียใหม่เอาง่าย ๆ พาราเซตามอล (Paracetamol) นี่เราชื่อ
 100 เม็ด ไม่ก็สเตลาคอร์วอล (Stelacorval) ไม่ก็ลิวบัทวอล (Liwobutwal) แต่ถ้าจะไปซื้อพานาดอล (Panadol)
 ซึ่งเป็นตัวยาในฟาร์มาโคเปียอันเดียวกันนี้ แต่เขาทำมากริดตั้งเป็นพานาดอลนี้ เขาเล่นเรา
 เม็ดละเป็น 1 บาทขึ้นไป เคียวนี้ เป็น 1.50 บาทไปแล้ว แต่เราก็ไม่ไปถึงการณ
 เราต้องไปซื้อพานาดอลมากิน ที่มารักเกิดตั้งเขาขาย แทนที่จะซื้อยาพาราเซตามอล
 ขององค์การเภสัชกรรม นี่เป็นอย่างนั้นครับ เพราะฉะนั้นกระผมกราบเรียนว่าบางที
 ยาที่เอามานั้นไม่ใช่หมายความว่ายาทุกอย่างจะดีเสมอไป แต่บางทีเราไปตกอยู่ภายใต้
 คำโฆษณาของผู้ดีเทลยาและกระผมอยากจะกราบเรียนว่าเพื่อนผมเมื่อครู่นี้ ขออนุญาตเอ่ยชื่อ
 อีกครั้ง คุณคุยบอกว่าเพียงแต่เราเอายาเขามา มันผิด แล้วมาขายก็ไ้ราคาอย่างนี้
 กระผมอยากจะกราบเรียนว่า กระผมได้ศึกษาลึกซึ้ง และในที่สุดเราก็คือเครื่องมือของผู้ที่
 ทำหน้าที่ในการละเมิดสิทธิบัตรในประเทศอื่น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ได้มีตัวอย่าง
 เห็นชัด ๆ เลย ได้มีการทำอย่างนี้ในประเทศที่อยู่หลังม่านเหล็กในขณะที่ยังไม่ได้มีความ
 เปลี่ยนแปลง เช่น ในโปแลนด์ ในเชกโกสโลวาเกีย หรือฮังการี แล้วส่งเป็นตัวยาคือเป็น
 ผงมา หรือเป็นน้ำมาหรือจะเป็นอะไรก็ตามแต่ แล้วมาหั่นแพ็คเกิดตั้ง (Packeting)
 ในประเทศไทย ก็คือขายที่ลอกเลียนมาจากสูตรที่เขาคิดขึ้นได้ใหม่ ๆ ในสหรัฐอเมริกา

LIART

ในสวิตเซอร์แลนด์ หรือในเยอรมันนี่ เสร็จแล้วเราเป็นเพียงเครื่องมือในการมาแพ็คเกจ (package) แล้วก็ขายให้ประชาชนในราคาที่ถูกได้สิครับ เพราะว่ามาจากต้นคอย่างนั้น แต่ว่าถ้าพูดถึงยานประเทศไทยที่ทำงานมาด้วยการเตรียมสารขึ้นมาจากจริง ๆ แล้วนี่ ก็อาจจะกล่าวได้ว่ามีน้อยแห่งเหลือเกินที่จะสามารถทำในการเตรียมสารต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราทำให้ถูกต้องกันเสีย ปิดเสียไม่ให้เราเป็นตลาดขายยา ที่ทำเทียมขึ้นมาจากประเทศนอกอื่น ๆ หรืออาจจะมาจากไต้หวัน จะมาจากที่ไหนก็แล้วแต่ ซึ่งมีคนที่คิดในทางลอกเลียนนี้กันอยู่มาก เพราะเขามีผู้เชี่ยวชาญ และมีการลงทุนในเรื่องแล็บ (Lab) ค่าง ๆ หรือความสามารถนั้นสูงมาก เพราะฉะนั้นกระผมถึงอยากเกริ่นว่า เรื่องยานี้ กระผมเห็นว่า การได้จากต้นคแท้ ๆ ของเขานั้นแหละเป็นการที่จะรักษาได้ดีกว่าการที่จะมาจากอะไรคี่ ๆ แล้วคล้ายคลึงกัน แล้วมาตั้งชื่อให้ผิดเพี้ยนกันไปเลยก็ ๆ น้อย ๆ แล้วเสียหาย กระผมจึงขอสนับสนุนพระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้อย่างเต็มความรู้สึกด้วยการสรุปว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องศีลธรรมโดยแท้ เราอยากให้เป็นประเทศไทยเราคงไปตรงมาในทุก ๆ เรื่อง ในวันข้างหน้าถ้าจะก้าวต่อไปต้องมีความกล้า และตัดสินใจเด็ดเดี่ยวในการที่จะทุ่มหม้อข้าวทิ้งหรือเผาเรือทิ้ง แล้วเราจะกระโดดเข้าไปสู่สิ่งนั้น ถ้าจะถอยหลังลงมาม้างหรืออาจจะกำลังใจลดลงไปบ้าง แต่ว่าการที่เราจะคือเอาชนะให้ได้แล้วเรามีคนที่มีความรู้ความสามารถแล้วนี่ เราก็จะผ่านวิกฤติการณ์เหล่านั้นได้อย่างแน่ ๆ กระผมมีความเชื่ออย่างนั้น

ประการสุดท้ายคือเรื่องสิทธิบัตรยานี้ กระผมไม่อยากจะให้ประเทศเรามีโรงงานเภสัชกรรมประเภทที่เป็นเครื่องมือของผู้ที่ไปลอกเลียนในประเทศอื่น แล้วมาทำมาว้เกิดขึ้นในประเทศไทย ซึ่งเราก็ไม่แน่ใจ ถึงแม้ว่าการที่จะเอามาให้กระทรวงสาธารณสุขทำการตรวจสอบโดยสำนักงานอาหารและยา.....

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : 16 นาทีแล้วนะครับ

นายพิชัย วาคนาส่ง : ขอบพระคุณครับ ผมจะลงท้ายในตอนนี้น่าในที่สุด กระผมอยากจะขอกราบเรียนอย่างนี้ว่า ถ้าหากว่าจะเป็นไปได้ การทอระยะเวลา

LIART

อย่างที่ท่านปลัดกระทรวงสาธารณสุขท่านได้กล่าวไว้ กระผมเห็นด้วยที่เราได้มีการเตรียมการไว้พร้อม และให้ดีกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ก็จะเกิดผลดีแล้วกระผมขอขอบพระคุณท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณหมอมหาญ คุ้มพลโท วิทยุ ศิริยะพันธุ์ : ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม พลโท นายแพทย์วิทยุ ศิริยะพันธุ์ ที่จริงวันนี้ผมว่าจะไม่พูดแล้วนะครับ เพราะเสียใจไม่มี เป็นหวัด แต่อย่างไรก็ตามผมอยากจะขอกรมเขียนท่านประธานสภาและเพื่อนสมาชิกให้รับทราบข้อมูลบางอย่าง คือตัวผมเองนั้นเห็นด้วยกับศาสตราจารย์นายแพทย์จรัสฯ อาจารย์ธรรมบุญฯ และคุณพิชัยฯ เป็นอย่างมากในเรื่องที่เราจะต้องสนับสนุนสิทธิบัตร ในเรื่องสิทธิบัตรยานี้มันมีคนพูดกันมากกว่าจะขงแ่งนั้น จริง ๆ แล้วผมก็เป็นหมอมานานเต็มทีจนจนจะเกษียณราชการ และเป็นหมอที่อยู่ในทางด้านพยาธิวิทยา ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการวิเคราะห์โรคจุลชีววิทยา คำนึงการของโรค และพยาธิสภาพอย่างดีมาก ๆ เลย และอีกอย่างหนึ่ง ผมได้คลุกคลีกับประชาชนมาทุกระดับ กระผมได้ออกไปทำงานในวันเสาร์ วันอาทิตย์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 จนกระทั่งผมอายุได้ประมาณ 56 ปี สุขภาพไม่ค่อยดีก็ไม่ได้ออกไปตามชายแดนไปทั่วประเทศ ยาที่จำเป็นสำหรับประชาชนจริง ๆ นั้น ผมคิดว่าไม่ได้อยู่ในที่จะมามีปัญหาเกี่ยวกับสิทธิบัตรยานี้เลยนะครับ สิทธิบัตรยานี้ผมเห็นด้วยกับคุณพิชัยฯ เป็นอย่างมาก เพราะว่ายาที่ผลิตขึ้นใหม่นั้น เมืองไทยเราไม่มีขีดความสามารถที่จะผลิตหรือกรรมักจะไปซื้อยาจากประเทศอื่นที่เขาปลอมแปลงเลียนแบบ แล้วเราเพียงแต่ซื้อผงแอมบรจูนแคปซูล และมาขายในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องนี้ผมอยากจะเรียนผ่านทางท่านประธานไปยังคณะรัฐบาล การควบคุมของเราโดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงสาธารณสุขนั้น ไม่ได้ควบคุมคุณภาพของยาได้ละเอียดถี่ถ้วน เพราะยาบางชนิดนั้นเคลม (Claim) ว่าเป็นยาชนิดเดียวกัน หรืออ้างว่าเป็นยาชนิดเดียวกัน แต่คุณภาพในกา

LIRT

รักษาพยาบาลนั้นต่ำกว่ามาก บางชนิดต่ำลงไปถึง 50 เปอร์เซ็นต์ของยาค้นคอบางจริง ๆ ตัวผมเองนั้นทราบดีวิธีการของประเทศที่เจริญแล้ว ที่เขามีกรรมวิธีในการควบคุม เช่น เอฟ.ดี.เอ (FDA) ของสหรัฐอเมริกา นั้นจะมาให้ใช้ในตลาดได้นั้น จะต้องผ่านขั้นตอนทดลองเป็นระยะเวลานานพอสมควร แต่ยาของเขามีการควบคุมคุณภาพอย่างดี ส่วนในเมืองไทยนั้น ยาที่เราให้จดทะเบียนได้นั้น การควบคุมคุณภาพยังไม่ได้พอ ยาชนิดเดียวกันจากคนละบริษัท โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทที่ปลอมแปลง หรือเอาวิธีการผลิตยาของเขาแล้วมาผลิตแล้วมาขาย แล้วเราก็ไปซื้อผงเข้ามอัดแคปซูลขายนั้น ส่วนมากคุณภาพจะไม่ดี ตัวผมเองนั้นไม่เคยยอมให้ยาเหล่านี้หกรอกครับ เพราะว่าถ้าซื้อก็ซื้อจากต้นคนเลยดีกว่า ถึงแม้จะแพงกว่าแต่รักษาชีวิตได้ มีคนใช้หลายรายตายเพราะยาปฏิชีวนะที่เราคิดว่าคุณภาพจะเท่ากันนั้น แต่ไม่สามารถที่จะรักษาคอนไซม์ได้สิ่งที่ผมอยากจะทำเรียนผ่านท่านประธาน ไปยังรัฐบาลก็คือว่า อยากจะขอความกรุณาให้คุณยาที่เราไม่ได้ควบคุมในเรื่องสิทธิบัตรแล้วนะครับ เพราะว่าพ่อค้าขายนั้นค้ากำไรเกินควรอย่างมากเลย ยางานชนิดนั้นถ้าใครผมทราบว่าหลายร้อยเปอร์เซ็นต์ 500 - 600 เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นชานาที่ซื้อยาก็คือจะโรยอยู่ที่ไหนมาอยู่ไหน ผมคงจะไม่อ้างชื่อหกรอกครับ ยาราคาที่เขาซื้อกันอยู่นั้นแพงกว่าต้นทุนประมาณ 600 เท่า ก็มี 600 เปอร์เซ็นต์ก็มี เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าบริษัทเหล่านี้จะได้กำไรแล้วก็มากมายเลย สามารถขยายกิจการไปทำอะไรได้มากมาย แต่สิ่งที่ผมมองแล้วรู้สึกค่อนข้างจะไม่สบายใจ เพราะแทนที่เขาจะเอาเงินเหล่านั้นมาลงทุนในการวิจัย หรือจะมาวิเคราะห์ หรือสังเคราะห์ยาใหญ่ ๆ เช่น จากสมุนไพร ของเราก็ตามซึ่งมีดี ๆ ดั่งมากก็ไม่มีใครมาลงทุน เพราะเขาถือโอกาสใช้วิธีการไปซื้อยาที่ลอกเลียนแบบมาก็มีเม็ดขยดีกว่า ไม่ต้องลงทุนอะไร และผมเห็นด้วยเลย คัดค้านของประเทศของเรา และนักวิทยาศาสตร์ของเรา แพทย์ของเราผมคิดว่ามีความสามารถเราคงจะสามารถผลิตยาอะไรขึ้นมาได้ ถ้ามีการสนับสนุนจากโรงงานเภสัชต่าง ๆ ที่จะยอมลงทุนบ้างในการวิเคราะห์วิจัย เพื่อหาตัวใหม่ ๆ ที่เป็นตัวของเราเอง ไม่ต้องไปเที่ยวขโมยลอกเลียนแบบเขามาแล้วจริง ๆ ก็ไม่ได้ลอกเลียนละครับ

LIART

ไปซื้อยาที่ลอกเลียนมาจากต่างประเทศมาบรรจุเม็ด ฉะนั้นผมคงจะไม่เข้าไปในตลาด
 นะครับ เพราะฉะนั้นยาที่จะเรียนให้ทราบว่า การที่เราออกกฎหมายฉบับนี้มานั้น ผมคิดว่า
 ประโยชน์ส่วนที่เสียนั้นคงจะน้อยมาก แล้วมีเฉพาะคนบางกลุ่มเท่านั้น สิ่งที่ผมอยากจะทำ
 คณะรัฐบาลผ่านท่านประธานสภาฯ ไปก็คือว่าสิ่งที่เกี่ยวกับโรคระบาด เช่น วัคซีนเอชสดี
 ก็ตาม ต้องหาทางทำอย่างไรที่จะไม่ให้ราคาแพงเกินไป อาจจะทำทางแก้ไข ทางที่จะให้
 ยาที่เกี่ยวกับโรคระบาดนั้นได้มีราคาถูกลง ซึ่งคงจะมีวิธีการ ขณะนี้ผมก็ยังคงคิดไม่ออก เช่น
 วัคซีนเอชสดีนั้น ถ้าเขาค้นพบขึ้นมาอาจจะต้องหาทางที่ว่าจะทำอย่างไรอย่าให้ราคาแพง
 เกินไป ผมขอกราบเรียนเพียงแค่นี้ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณวิชัย

โกสุวรรจินดา ครับ

นายวิชัย โกสุวรรจินดา : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม วิชัย

โกสุวรรจินดา สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ผมได้สังเกตเห็นว่าท่านสมาชิกของสภา
 แห่งนี้หลายท่านได้อภิปรายสนับสนุน และเห็นประโยชน์จากพระราชบัญญัติสิทธิบัตรฉบับนี้
 ผมจึงอยากจะสะท้อนในอีกด้านหนึ่ง ซึ่งผมเห็นว่าน่าจะเป็นปัญหา ซึ่งทางรัฐบาลและสภา
 แห่งนี้จะต้องพิจารณาประกอบไปด้วย ก่อนที่จะลงมติรับในวาระแรก

ท่านประธานที่เคารพครับ กฎหมายสิทธิบัตรนั้นได้เข้าสู่สภา เมื่อวันศุกร์ที่แล้ว
 ซึ่งสมาชิกหลายท่านได้เรียนชี้แจงแล้วว่าเพิ่งจะได้รับร่างกฎหมาย ซึ่งทำให้สภาแห่งนี้
 ได้มีมติขอเลื่อนการพิจารณาไป ซึ่งการที่กฎหมายได้เข้ามาสู่สภา โดยเร่งด่วนนั้นทำให้เกิด
 ข้อสงสัยว่าทำไมรัฐบาลถึงต้องเร่งในการเสนอสู่สภาทั้ง ๆ ที่รัฐบาลชุดนี้ได้พยายามที่จะพูด
 อยู่เสมอว่าเป็นรัฐบาลที่โปร่งใส หรือจะให้มีการตรวจสอบ และจริง ๆ แล้วก็ยังเป็นเพียง
 รัฐบาลชั่วคราว ซึ่งจะมีอายุการทำงานไปอีกเพียง 4 - 5 เดือนเท่านั้น แต่ร่างกฎหมาย
 สิทธิบัตรฉบับนี้อาจจะมีผลกระทบต่อประเทศชาติและประชาชนไปจนตลอด และจะเป็น
 ปัญหาสำหรับประชาชน ซึ่งผมเห็นว่าน่าจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เหตุผลที่อ้างว่าเรา

LIART

กระทบจากประเทศอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกาก็ดี ญี่ปุ่นก็ดี หรือประเทศทาง
 ตะวันออกกลางยุโรปก็ดี ว่าจะไม่ทำให้สิทธิพิเศษทางการค้าเอามาเป็นเงื่อนไขในการต่อรองนั้น
 ทุนประธานครับ ปัญหาประเด็นนี้มีผมขอแสดงความเชื่อมั่นว่า ในที่สุดแล้วประเทศไทย
 คงจะถูกตัดสิทธิพิเศษทางการค้านั้น เมื่อเราได้มีการพัฒนาไปถึงจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งไม่
 เป็นต้องได้รับสิทธิพิเศษอีกต่อไป การที่เราออกกฎหมายสิทธิบัตรคุ้มครอง เพื่อที่จะ
 คุ้มครองสิทธิ จี.เอส.พี. (GSP) นั้นผมเห็นว่าจะเป็นอันควายอย่างยิ่งสำหรับประชาชน
 และคงจะเป็นปัญหาสำหรับผู้ยากไร้ ซึ่งไม่มีโอกาสที่จะซื้อยาที่เคยใช้ ท่านประธานครับ
 หน่วยงานในโรงงานนั้นเวลาที่มีปัญหาไปทนายจ้าง นายจ้างก็จะให้ยาราย ๆ ที่เรียกว่า
 ยาสารพัดโรค ยาเม็ดสีชมพู ซึ่งก็คงจะซื้อจากองค์การเภสัชกรรม หรือเป็นยาสามัญ
 ประจำบ้าน ซึ่งใช้ได้สารพัดโรค เพราะอาการที่เกิดขึ้นนั้นไม่จำเป็นโรคปวดหัวปวดท้อง
 ไข้ยาก็ใช้ได้ทั้งสิ้น แต่อาจจะไม่ถูกกับโรค นายจ้างจะไม่ให้ยาที่แพง ๆ หรือแม้แต่ไป
 โรงพยาบาลของรัฐ พอไปรักษาพยาบาลเสร็จ พอแสดงบัตรประกันสังคม ก็จะได้ยา
 อีกประเภทหนึ่ง ซึ่งไม่มียาชนิดที่มีคุณภาพเหมือนอย่างที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายไปแล้ว
 เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องราคายานั้น ผมเห็นว่าเป็นปัญหาที่สำคัญ และขณะนี้เราอาจจะ
 ได้กินไขใบละบาท แต่อาจจะได้กินยาเม็ดละร้อย ซึ่งคนที่จะเป็นผู้ลำบากมากที่สุดก็คือ
 คนยากคนจน ผู้ซึ่งไม่มีเงินที่จะซื้อยา ในวงกลมนี้สามก็กันนั้น เมื่อมีเงินก็ได้รับอาสาชงบ่ง
 ไปยึดค่ารถแท็กซี่เพื่อต้านทัพสูมาอี๋ มีเงินก็ไปแสดงความอวดรู้ว่ารถจะตั้งกับบนยอดเขา
 ทั้ง ๆ ที่ถูกทหารหักท้วงว่า ถ้าตั้งคร่อมท้ายรถนั้นจะกันทัพสูมาอี๋ได้ดีกว่า แต่มีเงินกลับ
 บอกว่าอยู่บนยอดเขาปะดีแล้ว ถ้าข้าศึกมาล้อมยอดเขานั้นไว้ทหารจะได้มีกำลังใจ เพราะ
 ถ้าสิ่งจะออกขาย ท่านประธานครับในที่สุดมีเงินก็พ่ายทัพแล้วกลับไปถูกขบถบังคับพิชชะเสีย
 ด้วยความจำใจ นั้นแสดงว่าเราเองเอายุทธศาสตร์ทางโบราณมาใช้ผิดที่ ปลอ่ยให้คนจน
 ซื้อยาแพง ในที่สุดคนจนก็ช่วยตัวเองไม่ได้ จะต้องไปปล้ำไปขโมยเขา ต้องไปตีชิงวิ่งราว
 เพราะว่าไม่มีเงินจะมาซื้อยาให้ลูกให้เมียให้แม่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นในประเทศไทย

LIART

ถ้าหากว่าเราไม่ระมัดระวังในเรื่องรอลงกฎหมายของสิทธิบัตรยา ประเด็นที่สำคัญที่ผม
อยากจะกราบเรียนชี้แจงในพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็คือ

ประเด็นแรกนั้น กฎหมายนั้นให้มีลคุ้มครองย้อนหลัง แล้วมีระยะเวลาในการ
คุ้มครองที่ยาวนานเกินไป เราให้การคุ้มครองถึง 20 ปีนับแต่วันยื่นคำขอ ซึ่งหมายความว่า
เมื่อยื่นคำขอแล้วใครจะมายื่นคำขออีกก็ไม่ได้ ระยะเวลา 20 ปีนั้นยานั้นจะเป็นเอกลักษณ์
ของผู้ผลิตอยู่ตลอดเวลา ใครจะนำไปใช้จะต้องจ่ายเงินซื้อ แม้แต่เป็นผู้ผลิตในต่างประเทศ
ใครจะนำเข้าก็ต้องขออนุญาต และถ้าหากว่าผู้ซึ่งถือสิทธิบัตรนั้นไม่นำเข้า ก็ไม่มีใครกล้า
จะนำเข้าได้โดยไม่ได้รับอนุญาต นั่นก็คือการผูกขาดการผลิตยานั้นเอง ผมไม่ทราบว่า
รัฐบาลชุดนี้จะกล้ารับผิดชอบต่อปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างนี้ไปได้อีกนานเท่าไร คนจะขายอีกเท่าไร
จะมีใครรู้ มาตรการจะเกิดขึ้นสำหรับผู้ที่สนใจกฎหมายฉบับนี้

ประเด็นที่ 2 การเพิกถอนสิทธิบัตร ซึ่งทางรัฐบาลนี้บอกว่าสามารถจะเพิกถอน
ได้ในมาตรา 55 ที่แก้ไขใหม่นี้ แต่กลับปรากฏว่าการเพิกถอนนั้นมีเงื่อนไขว่าจะต้อง
เป็นการใช้สิทธิโดยไม่ชอบธรรม หรือใช้เกินสิทธิ ซึ่งหมายความว่าถ้าไม่มีการใช้สิทธิเลย
ก็ไม่เข้าเงื่อนไขมาตรา 55 ที่จะเพิกถอนก็ได้ รัฐบาลจะอ้างสิทธิแม้ว่าจะอยู่ในภาวะ
ประกาศสงคราม ภาวะข้าวยากหมากแพง ความเดือดร้อนของประชาชนก็ยังคงต้องจ่ายเงิน
ให้เขา ถ้าเขาไม่ยอมรับเงื่อนไขในการจ่ายเงินนั้นรัฐบาลก็ยังใช้ไม่ได้ ปล่อยให้ประชาชน
อดตายต่อไป นั่นคือผลซึ่งจะเกิดขึ้นถ้าการใช้กฎหมายฉบับนี้

ประเด็นที่ 3 ท่านประธานครับ เรากำหนดเอาไว้ในระยะเวลาเริ่มใช้บังคับ
ว่ากฎหมายฉบับนี้จะเริ่มใช้บังคับในระยะเวลา 180 วัน นับแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา ท่านประธานครับ ได้มีการพูดกันอยู่โดยตลอดว่า การตรวจสอบสิทธิบัตร
แม้กระทั่งในปัจจุบัน กระทรวงพาณิชย์เองก็ไม่ได้เตรียมการต่าง ๆ เอาไว้อย่างพร้อมเพียง
จะตรวจสอบสิทธิบัตรว่าได้มีการจดทะเบียนแล้วหรือไม่ ก็ต้องส่งไปตรวจจนถึงประเทศ
ออสเตรเลีย ใช้เวลา 3 - 4 เดือน ใช้เงินหลายหมื่นบาท นี่เงินก็ออกนอกประเทศไป
อีกแล้ว นอกเหนือจากค่าลิขสิทธิ์ที่เราจะต้องจ่ายให้กับผู้ผลิตต่าง ๆ เหล่านี้

LIRT

ศูนย์ข้อมูลเราก็ไม่มี เจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญตรวจสอบประเภทยา กระบวนการ ชนิดของยา สูตรของยาต่าง ๆ ก็ไม่มีพร้อม แต่เรากำลังจะเร่งเอากฎหมายฉบับนี้มาใช้ ผมไม่ทราบว่าเราจะเร่งอย่างไรนี้เพื่อประโยชน์ของใคร ใครเป็นผู้ได้ประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้ ผู้นำเข้า ผู้ผลิตยาในต่างประเทศ ผู้ซึ่งพยายามจะรักษาศักดิ์ศรีของประเทศ โดยล้มไปว่าคนกำลังจะอดตายเพราะไม่มียา โรงพยาบาลของรัฐซึ่งพยายามจะให้บริการ ก็มีปัญหาว่า ไม่สามารถให้บริการได้ทั่วถึง มีระบบประกันสังคมขึ้นมา คนก็เบียดเบียน ไม่อยากไปใช้ เจอบัตรประกันสังคมเข้าก็อาจจะจ่ายได้ง่ายขึ้น จะเข้าโรงพยาบาลเอกชน ก็ถูกซัดรีดเหลือเกินทั้งราคาค่ายา ค่าหมอ ค่าพยาบาล และค่ายืมของผู้รับแขก ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะเกิดต่อเนื่องจากการที่เราได้รับรองให้มีพระราชบัญญัติสิทธิบัตรยาฉบับนี้

ท่านประธานครับ นอกจากเรื่องของยาแล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังครอบคลุมไปถึงเรื่องอื่นอีกซึ่งมีความสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร เครื่องดื่ม และเครื่องจักรกล การเกษตร ชวานาของเราก็ขาดโอกาสพัฒนาอย่างแน่นอนถ้าเราไม่มีโอกาสจะนำเครื่องจักรกลใหม่ ๆ เข้าไปใช้ ขณะนี้แรงงานได้อพยพจากภาคการเกษตรมาอยู่ภาคอุตสาหกรรมมากขึ้นทุกที ผลทางภาคเกษตรที่มีน้อยอยู่นั้นจะต้องผลิตอาหาร ขึ้นมาเลี้ยงคนในเมือง ผลิตอาหารเพื่อส่งออก แต่เครื่องจักรกลทั้งหลายเหล่านั้นกำลังจะถูกระงับใช้ เพราะเหตุว่าเราได้บังคับใช้กฎหมายสิทธิบัตรฉบับนี้ ท่านประธานครับ เราได้อภิปรายในเรื่องนี้มาเป็นเวลานานแล้ว และผมก็เชื่อว่าสมาชิกของสภานิติบัญญัติแห่งนี้จะใช้พิจารณาโดยรอบคอบว่าเรากำลังมองอนาคตเราไม่ได้มองขณะนี้ ยาใหม่จะเกิดขึ้นปีละ 50 ชนิด ก็จึงครับท่านประธาน แต่ยาใหม่เหล่านั้นจะเป็นยาที่มีความสำคัญมากขึ้น และยาล้ำสมัย เร็วครับท่านประธาน ดูจากประวัติที่ผ่านมาบางชนิดผลิตขึ้นมาแค่ปีสองปีก็ล้มแล้ว เพราะฉะนั้นยาที่มีอยู่ปัจจุบันนี้อาจจะเลิกใช้ใน 5 ปีข้างหน้า คือจะมีทั้งหมด คือยาใหม่ซึ่งจะมีปัญหาอย่างไรที่เราจะต้องไปซื้อเข้ามาโดยราคาแพง ขอให้นึกถึงอนาคต นึกถึงคนไทย 56 ล้านคน ซึ่งกำลังรอว่าเรากำลังทำเพื่อประโยชน์ของคนไทยด้วยกัน หรือประโยชน์ของใครกันแน่ ขอบพระคุณครับท่านประธาน

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมว่าอภิปรายมานาน
ผมอยากจะขอให้ทางท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจงก่อน เชิญครับ

หม่อมราชวงศ์ปรีดิยาทร เทวกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) :
ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ก่อนอื่นผมขอขอบคุรท่านสมาชิก
ผู้ทรงเกียรติที่ได้อภิปรายสนับสนุนในเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยเหตุผลในเรื่อง
รักษาศิลและขอขอบพระคุณท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติที่ได้ตั้งข้อสังเกตหลายประการ ผมจะ
ขอตอบในประการเล็ก ๆ ก่อน ส่วนสำหรับประการใหญ่ที่สรุปได้ก็มี 2 ประการเท่านั้น
คือเรื่องของยานพาหนะ และเรื่องของระยะเวลาบังคับใช้ที่ขอยืดจาก 180 วัน ให้ยาวขึ้นนั้น
จะขอไว้ก่อนสุดท้ายครับ

ในเรื่องประเด็นย่อยนั้น ก่อนอื่นขอยืนยันว่าข้อยกเว้นต่าง ๆ ที่ท่านสมาชิก
ผู้ทรงเกียรติต้องการให้เก็บรักษาไว้ คือข้อยกเว้นในมาตรา 9 เกี่ยวกับเรื่องจุลชีพ
และวิธีการบำบัด ซึ่งเราจะไม่รีบจัดสิทธิบัตร หรือไม่ครอบคลุมถึงนั้นก็ดี คณะกรรมการ
สิทธิบัตรยากี่ดีและข้อยกเว้นในมาตรา 6 ซึ่งจะไม่มีผลย้อนหลังนั้นก็ดี ทางรัฐบาลจะยังเก็บ
ไว้แน่นอนจะไม่คัดออกครับ

สำหรับประการย่อย ๆ อื่นต่อไปนั้น ผมจะค่อย ๆ ตอบ เรื่องอายุสิทธิบัตร
มีท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายว่า ทำไม่ถึงเพิ่มจาก 15 ปี เป็น 20 ปี ทำไม่ไม่เป็น
17 ปี 17 ปีนั้นท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติคงจะยกตัวเลขของสหรัฐอเมริกา หรือแคนาดา
ผมอยากจะเรียนให้ทราบว่า ของสหรัฐอเมริกา หรือแคนาดานั้น 17 ปี เขานับจากวันที่
เขาออกสิทธิบัตร หลังจากยื่นมาแล้วพิจารณาประมาณ 2 ปี แล้วออกสิทธิบัตร
เขานับจากวันนั้นไปอีก 17 ปี แต่ในกรณีของเรานั้น 20 ปี เรานับจากวันที่ยื่น
จะนั่นผลนั้นใกล้เคียงกันมาก ต่างกันไม่เกินครึ่งปี ประกอบกับเราได้ทราบว่ามีร่างเกี่ยวกับ
ของแอกต์ (GATT) ที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งรวมถึงสิทธิบัตรนี้ด้วยนั้น เราเตรียมไว้
สำหรับอายุเวลา 20 ปี นับจากวันยื่น จะนั่นเราเตรียมไว้ใกล้เคียงไปเสียเลยจะได้
ไม่ต้องแก้ไขภายหลัง

LIERT

คำถามประการต่อไป เห็นจะเป็นเรื่องที่ว่า ทางท่านปลัดฯ ขออนุญาตเอเยนตาม
จะครับ ท่านปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้แนะนำว่า คณะกรรมการสิทธิบัตรยาควรจะม
พนักงานเจ้าหน้าที่ โดยให้เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขอยู่ด้วยนั้น อันนี้ได้กำหนดไว้แล้ว
ในมาตรา 55 ตป โดยกำหนดให้ทางเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาเป็นเลขานุการ
ของคณะกรรมการสิทธิบัตรยานี้เลย

ส่วนเรื่องที่ว่าจะมีทลงโทษเพิ่มขึ้นหรือไม่นั้น ก็เป็นสิ่งที่คงจะไปเพิ่มเติมได้
ในชั้นกรรมาธิการ

ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ยกขึ้นถึง 6 ประเทศ ที่เอียงถึง 5 - 6 ประเทศ
ญี่ปุ่น แคนาดา เดนมาร์ก สวิตเซอร์แลนด์ เยอรมันตะวันออก ว่ายกเว้นการคุ้มครองยา
อยากขอเรียนข้อเท็จจริงให้ทราบว่าเดิมที่นั่นทั้ง 6 ประเทศนั้น ไม่ยกเว้นการคุ้มครองยา
มาช้านาน จนเมื่อในภายหลังบางประเทศได้มายกเว้น แต่หลังจาก พ.ศ. 2528 ทั้ง
6 ประเทศกลับไปให้ความคุ้มครองยาทั้งหมดแล้วอันนี้เป็นข้อเท็จจริงครับ

คำถามจากท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติในเรื่องที่เกี่ยวกับมาตรา 6 (5) ที่ถามว่า
ทำไม่แก๊จาก 12 เดือน เป็น 18 เดือน มาตรา 6 (5) ผมขออธิบายชนิดหนึ่งจะครับ
เป็นข้อที่ไม่เกี่ยวกับการยื่นย้อนหลัง เป็นข้อที่ใช้ตีความว่า สิ่งประดิษฐ์ใดถือว่าเป็น
สิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่เราจะรับยื่นเพื่อจดทะเบียน ในนี้บอกว่่าสิ่งประดิษฐ์นั้น ถ้าเขา
ได้ยื่นขอที่อื่นอยู่ ก็สงยื่นขออยู่ในประเทศอื่น ถ้าไม่เกิน 18 เดือน ได้ยื่นขอไปแล้ว
ถ้าจะมายื่นที่เรานี้ เราให้นับว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่ใช้ 18 เดือน ก็เพราะว่าขณะน
ีความหลักสากลของ เพคเคนท์ คอร์ปอเรชัน ทรัสต์ (Patent corporation treaty)
พี.ซี.ที. (P.C.T.) นั้น เขาได้กำหนดไว้เป็นแนวทางที่จะเป็น 18 เดือน และตาม
ร่างของแอกต์ที่จะออกมาก็เป็นแนวที่ 18 เดือน ซึ่งในที่สุดเราก็ต้องแก้ไขให้เหมือนกันอยู่แล้ว

ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติอ้างอนุสัญญากรุงปารีสนั้น อนุสัญญากรุงปารีสนั้น
เกี่ยวกับการนับยื่นย้อนหลัง ไม่ได้เกี่ยวกับการนับว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่จะรับยื่น

LIART

หรือไม้อันนี้ถ้าสงสัยก็ยังไม่ชักตามในชั้นกรรมาธิการได้

ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ยกอีกข้อหนึ่ง คือข้อที่ว่า การกำหนดให้เจ้าของสิทธิบัตรบังคับให้ทำการผลิตทุกราย ถ้าไม่ทำการผลิตจะอนุญาตให้คนอื่นนำเข้าไปในข้อนี้ ได้ยกเลิกร้าง สาเหตุที่ยกเลิกเพราะได้ดูแลทั่วโลกเลย กฎหมายสิทธิบัตรทั่วโลกเขาขอให้อោยข้อนี้ออก เพราะไม่สมเหตุสมผลในการที่จะบังคับเจ้าของสิทธิบัตรทุกรายให้ผลิตทันที เพราะต้องอาศัยทุน แต่ทว่าใน พ.ร.บ. นี้มาตรา 46 ถ้าจะดู เรามีข้อที่ช่วยบังคับอยู่ ใกล้เคียงกัน เราได้บังคับไว้ว่า หลังจากที่ได้สิทธิบัตรไปแล้วในระยะเวลาหนึ่ง เข้าใจว่าประมาณ 3 ปี หรือ 4 ปีนั้น ถ้าไม่มีการผลิตเราสามารถให้คนอื่นมาผลิตได้ อันนี้เป็นมาตราที่ใช้บังคับทดแทนได้

นี่คงจะมาถึงเรื่องใหญ่ที่ได้พูดกัน คือเรื่องที่ว่ายาจะแพงหรือไม่ ในเรื่องนี้ กระทรวงพาณิชย์เองก็เป็นเจ้าภาพ โดยตรงนั้นเป็นเรื่องที่ห่วงมากกว่าคนอื่นด้วยเข้าไป ว่าถ้าออก พ.ร.บ. สิทธิบัตร แล้วให้ควบคุมยาก็จะแพงหรือไม่ ผมขอชี้แจงเป็นเหตุผล 3 ประการ

ประการแรก คามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการฯ ได้ชี้แจงคร่าวที่แล้ว พ.ร.บ. สิทธิบัตรยามีไม่ได้ครอบคลุมถึงตำรับยา ครอบคลุมถึงตัวยาเท่านั้น ตัวยาที่เราใช้กันในปัจจุบันผลิตเมื่อสิ้นปีที่แล้ว ประมาณ 1,700 กว่าตัวเท่านั้น ในขณะที่ตำรับยานั้นมีถึง 30,000 กว่าตัวรับ พ.ร.บ. สิทธิบัตรนี้ไม่เกี่ยวกับตำรับยา ตำรับยานั้นไปจดที่ พ.ร.บ. อาหารและยาของกระทรวงสาธารณสุข อันนั้นคือประการแรก และตัวยานี้ประมาณ 1,700 กว่าตัวยาสั่งเข้ามา ชื่อเขาอยู่ถึง 1,700 ตัว ที่ผลิตได้เองที่ผลิตได้เหมือนคนอื่น ผมไม่อยากจะคำว่ายาลับแบบ ที่ผลิตได้เหมือนคนอื่นนั้น มี 39 ตัวยาเท่านั้นเอง อันนี้คือข้อเท็จจริงที่อยากจะฝากไว้ให้พิจารณา ซึ่งหมายความว่าสิ่งที่ชื่อมาใน 1,700 ตัวนี้ ท่านจะไปทำตำรับยาตำรับไหน รูปแบบอะไร สูตรอะไร เหมือนใคร ถ้าไปจดที่กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุขรับจด ท่านก็ค้าขายได้ ท่านก็ขายยาได้

LI RT

ประกาศที่ 2 ถ้าดูในมาตรา 6 (1) มาตรา 6 นี้เป็นสิ่งที่บอกว่าการรับจดสิทธิบัตรนั้น ต้องถือว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ในทางที่จะบอกว่าสิ่งประดิษฐ์ใหม่ เรามองว่าสิ่งประดิษฐ์อะไรที่ถือว่าใหม่ สิ่งประดิษฐ์แรกถือว่าใหม่ และไม่รับจดสิทธิบัตรนั้นก็คือการประดิษฐ์ที่มี หรือใช้แพร่หลายอยู่แล้วในราชอาณาจักรก่อนวันขอรับสิทธิบัตร ซึ่งหมายความว่าด้วยทั้ง 1,700 กว่าตัวนี้ ทั้งที่สั่งซื้อมาจากต่างประเทศ และทั้งที่ผลิตได้เหมือนเขาอยู่อีก 39 ตัวนี้ เราไม่ต้องการรับจดสิทธิบัตร อันนี้ไม่ครอบคลุม ด้วยว่าเหล่านี้ยังคงคงใช้ในการผลิตยา 30,000 กว่าตัวรับต่อไป ด้วยว่าเหล่านี้จะไม่ได้รับผลกระทบจาก พ.ร.บ. สิทธิบัตรเด็ดขาด และด้วยว่าเหล่านี้ยังคงจะใช้สำหรับประชาชนต่อไป ฉะนั้นถ้าจะขึ้นก็คงจะไม่ขึ้น เพราะ พ.ร.บ. สิทธิบัตรเป็นแน่แท้ จะขึ้นด้วยเหตุผลอันนั้นเป็นอีกประการหนึ่ง ผมเองอยากจะขอความร่วมมือท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ โดยเฉพาะที่เป็นสื่อมวลชนช่วยกระพือข่าว หรือข้อมูลนี้ออกไป เพราะถ้าข้อนี้ถึงประชาชนจะได้ทราบกันเสียว่าด้วยทั้ง 1,700 กว่าตัวนี้ จะไม่ต้องมาจดสิทธิบัตรภายใต้ พ.ร.บ. สิทธิบัตรนี้ ไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงต้นทุน และไม่น่าที่ราคาจะขึ้นต่อไปครับ

อีกประการหนึ่งในมาตรา 6 (3) เราครอบคลุมไปกว้างกว่านี้อีกด้วยเข้าไปว่า การประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรไว้แล้ว ทั่วโลกอื่น ๆ ทั่วโลกนั้น ซึ่งในแง่ตัวยานั้นมีถึง 5,000 ตัวทั่วโลกนั้น ก่อนวันที่เราจะไม่รับจดสิทธิบัตร ซึ่งหมายความว่า เราจะไม่คุ้มครองก็เช่นเดียวกันครับ ถ้าท่านจะทำอะไรกับด้วยว่าเหล่านี้ก็ทำไป เราไม่ต้องไปเกี่ยวข้องอยู่แล้วที่บอกว่า พ.ร.บ. สิทธิบัตรนี้จะไม่ผลิตให้ต้นทุนยาขึ้นก็คงจะไม่เกี่ยวนั่นเอง ท่านจะไปผลิตให้เหมือนเขาได้ก็เป็นเรื่องของท่าน ในสิ่งที่ให้เขาได้รับสิทธิบัตรในทั่วโลกอยู่แล้ว ผมเขียนข้อเท็จจริงให้ทราบ จากมาตรา 6 (1) และ (3) นั้นคงจะเป็นสิ่งที่พอจะชี้แจงได้สำหรับด้วยที่คงจะรับจดสิทธิบัตรนั้น คือด้วยใหม่เท่านั้น ซึ่งท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้ออกว่ามีการผลิตด้วยใหม่ในโลกนี้ประมาณปีละ 50 ด้วยว่า ซึ่งอันนั้นเป็นข้อเท็จจริงประมาณ 50 ด้วยว่า แต่ที่ผลิตใหม่ในโลก 50 ด้วยว่า แล้วนำเข้าในประเทศไทย นำเข้าอีกทีหนึ่งประมาณ 15 ถึง

LIRT

20 ศัวยาท่านั้น แล้ว 15 ถึง 20 ศัวยานั้นในอนาคต เรามีความสามารถจะทำได้เหมือนได้เท่าไรนั่นผมก็ยังสงสัยอยู่ เพราะในอดีตที่ผ่านมา 1,700 กว่าศัวยาก็ทำเหมือนได้เพียง 39 ศัวยาท่านั้น แล้วคงจะยกข้อคิดที่ทางท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติคิดว่าไว้ว่า พระพุทธศาสนาสอนให้เราไม่ลืขโมย หรือไม่ไปท้อละไว้ในลักษณะเช่นนั้น

สำหรับข้อสุดท้าย คือเรื่องที่ว่าบังคับวิชานี้ควรจะเป็น 180 วัน หรือไม่นั้นเรื่องบังคับวิชานี้ผมขอเรียนชี้แจงอย่างนี้ การบังคับวิชากฎหมายระยะเวลา 180 วันนั้นเป็นระยะเวลาเตรียมการ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่กระทรวงพาณิชย์จัดระบบตัวเอง ในการที่จะเตรียมตัวที่จะรับคำยื่นของจดสิทธิบัตรเท่านั้น ในการเตรียมการนี้มิได้ยากอะไร เราเตรียมตัวอยู่แล้ว เพราะแค่เพียงการรับคำยื่นจดสิทธิบัตรเท่านั้น หลังจากนั้นในการตรวจสอบทั้งตรวจสอบเบื้องต้นในการประกาศให้โลกรู้เพื่อให้อื่นอื่นมายื่นคัดค้านถ้าเป็นการยื่นขอที่ผิดและในการตรวจสอบไปยังต่างประเทศนั้น โดยทั่วไปเขาพักกันอีก 2 ปีนับจากวันยื่น ฉะนั้นคงจะเป็นเรื่องที่ไม่ตรงกันนัก การเตรียมการเพื่อจัดระเบียบ จัดสมุดทะเบียน จัดระเบียบการลงทะเบียนทุกอย่างนี้ เราคิดว่า 180 วันนั้นเพียงพอ ได้สอบทานแล้วสอบทานอีก เราได้เริ่มคิดคือเบื้องต้นกับทางสำนักงาน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทรัพย์สินทางปัญญาของต่างชาติ เพื่อจะสร้างสิ่งที่เรียกว่าเครือข่ายในการสอบทานกันไว้เบื้องต้นแล้ว ส่วนการสอบทานการที่ตรวจสอบต้องใช้เวลานานนั้นก็ใช้เวลาไป เราเตรียมการ 180 วันนี้เพื่อจะเตรียมการรับคำยื่นเท่านั้น เราเองไม่รู้จะเอาอะไรไปอ้างให้คนอื่นเขาว่า ประเทศไทยนั้นมีประสิทธิภาพเช่นชนิดที่ว่า เพียงแต่เตรียมการจะรับคำยื่นนั้นต้องใช้เงิน 180 วันสำหรับข้ออ้างของท่าน ขออนุญาตเอ่ยอีกทีนะครับท่านปลัดกระทรวงสาธารณสุขนั้นที่ควรจะมีเวลา เวลาให้มีมาตรการที่จะลดความฟุ่มเฟือยการใช้ยาที่ดี มาตรการที่กระตุ้นให้มีการวิจัยยานั้นก็ดี ก็จะเห็นว่าอันนั้นคงจะไม่เกี่ยวกับการเตรียมการที่จะรับคำยื่นของจดสิทธิบัตร การที่จะกระตุ้นให้มีการวิจัยยาเพิ่มขึ้น การที่จะกระตุ้นให้มีการใช้ยาอย่างประหยัดลดความฟุ่มเฟือยนั้น ผมว่าควรจะทำ และควรจะทำมาตั้งนานแล้ว ผมคิดว่าเท่าที่ชี้แจงมา

คงจะตอบประเด็นใหญ่ ๆ ที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายมา ผมหวังว่าท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติคงจะให้การสนับสนุนแก่พระราชบัญญัติสิทธิบัตรนี้ และขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญนายแพทย์วิจิตร
 นายวิจิตร วิจารณ์รัตน์ : ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ทุกท่าน ผม วิจิตร วิจารณ์รัตน์ สมาชิกสภา นี้ ผมมีความยินดีมาก และขออนุญาตท่านประธานสภาเสียหน่อยนะครับ ว่าขอขอบพระคุณคุณพิชิตยา ที่มาเยี่ยมมากระผมวันนี้ และผมปลื้มใจมากเพราะว่าท่านพูดอะไรไปแล้วคนเชื่อครับ เลยขออนุญาตสภานี้เลยว่า ถ้าท่านทั้งหลายในสภาที่มีความต้องการจะใช้กระผมแล้วก็ยินดีรับใช้ กระผมอยู่ที่ศรีราชาทุกวัน เขายังไม่ให้ผมออกไป ยังให้เป็นที่ปรึกษาอยู่ ก็คิดว่าเป็นครั้งแรกในสภาที่มีความสนใจมาตัวเองถึงขนาดนี้ หวนกลับมาเรื่องที่ใช้กระผมต้องการจะพูด เรื่องนี้คือว่าต้องการจะพูดมานานแล้ว เพิ่งได้โอกาสในตอนนี้ เพราะมีท่านได้อภิปรายกันมาอย่างมากมายแล้ว เพราะฉะนั้นผมจะอภิปรายในแง่ของแพทย์คนหนึ่งซึ่งเป็นอายุแพทย์ และวิชาชีพทุกวัน และพบเห็นคนไข้อยู่ทุกวัน ในตอนแรกนั้นเมื่อพวกเราทราบว่าจะมีการนำกฎหมายนี้เข้าสู่สภา พวกอายุรแพทย์และพวกแพทย์ทุกคนเป็นส่วนใหญ่มักเป็นห่วง ห่วงเรื่องยาจะแพง เพราะว่าเป็นปัจจุบันนี้เราทราบคืออยู่ว่ายาบางตัวแพงมาก ยกตัวอย่างง่าย ๆ ยาที่รักษาพยาธิใบไม้ในตับชื่อว่ายาปราซิโดนเทล สมัยก่อนไม่มียาอะไรเลย ประเทศไทยเรามีคนไข้โรคนี้ถึง 5 ล้านกว่าคน และตลอดเวลามาเราไม่มียาอะไรจะแก้ ผมทดลองมาทุกอย่างที่ผลิตมาจากเมืองนอกจนกระทั่งว่าบริษัทเยอรมันบริษัทหนึ่งผลิตยาชื่อว่า ปราซิโดนเทลเข้ามา ยานี้กิน 1 เม็ด ได้ผล 95 เปอร์เซ็นต์ ถ้าซื้อพยาธิใบไม้ในตับได้ จุดก็ซื้ออยู่ว่า บริษัทของคนไทยนี้ฉลาดไปซื้อยาผงบนี้จากเมืองจีนแล้วมาบรรจุขวด บรรจุเม็ด บรรจุแคปซูลขาย จาก 70 บาท กระทั่งวางสารลดข้อมาใช้ได้ประมาณ 7 บาท นี่เป็นสิ่งที่ผมนึกแล้ว ตกใจว่า ไอ้ไอต่อไปนี้ถ้ามีสิทธิบัตรอันนี้แล้วพวกเราที่จะแย่ง แต่ความจริงเมื่อนำเรื่องนี้ไปปรึกษาทุก ๆ ท่าน

LIART

และแม้ว่าในราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทยเราก็น่าเรื่องนี้เข้ามา เพราะเราได้รู้
 หน้าที่จะวิจัยอายุรแพทย์ทั้งหมดคือนักนี้ ก็ปรากฏเหตุการณ์ตรงกันข้าม ตรงกันที่ท่าน
 ผู้แทนทางภาครัฐบาลได้กล่าวเมื่อครั้งที่ว่า ยานีคำรับที่เราใช้ในประเทศไทยเวลานี้มีถึง
 28,000 คำรับ ใน 28,000 คำรับนี้ทางการแพทย์ของประเทศไทยเจริญที่สุดทางด้าน
 ศัลยแพทย์ อายุรแพทย์เป็นวิชาการอย่างเดียวทางวิทยาศาสตร์ที่นำที่สุดในประเทศไทย
 และแพร่ไปทั่วโลก แพทย์เราตั้งคำไว้ให้ต่างประเทศเรียนได้ เปลี่ยนหัวใจได้ เปลี่ยนตับได้
 เปลี่ยนไตได้มาตั้งนานแล้ว เมื่อฝรั่งทำอะไรได้เราทำได้รับ เพราะฉะนั้นอย่างนี้แหละ
 ครั้น เมื่อ 28,000 คำรับนี้เรามีที่เราใช้เกินไป จนกระทั่งกระทรวงสาธารณสุขต้องสร้าง
 บัญชียาหลักแห่งชาติขึ้น มิฉะนั้นหมอของเรานี้จะขายยาไม่ได้ ยาใหม่มาเราทดลอง
 ยาใหม่มาเราได้ให้คนไทยศึกษาเราก็เลยมีความรอบรู้ทันสมัยเป็นเรื่องดีของเรา แต่ว่ากฎหมาย
 นี้ไม่ได้ย้อนหลังมา 28,000 คำรับ ซึ่งมีใช้เหลือเฟือในทุกๆโรค โรคสมอง โรคตับ
 โรคไต โรคลำไส้ เราไม่ต้องไปถูกขึ้นราคาครับ เพราะอันนี้ทำให้พวกเราสนใจไปด้
 หมดมองไปเรื่องความจริงในอนาคต ในบริษัทที่เราจะผลัดพัฒนาขึ้นมา นี้ เราตั้งแต่มี
 พี.ไอ.ไอ. คือจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ท่านต้องการสนับสนุนให้มีการพัฒนาให้มีโรงงาน
 มาก ๆ ให้มีโรงงานผลิตยาในประเทศไทยท่านก็สร้างกระทรวงเศรษฐกิจแห่งชาติขึ้นมา
 แล้วออกกฎหมาย บริษัทแรกเข้ามาที่ไม่ต้องเสียภาษีการค้าที่มีรายได้เป็นเวลา 5 ปี
 ไม่เสียภาษีที่ตั้งเครื่องมือเข้ามา คือ บริษัทอเมริกัน ซาร์ฟ แอนด์ โครม และต่อมาบริษัท
 เลปอติ ของอิตาลี ซึ่งเป็นบริษัทข้ามชาติมาทำมาขายอะไอย่างนี้มา 3 - 4 ปี เราพัฒนา
 อะไรเกือบจะไม่ได้เลย บริษัทไทยมีเท่าไรที่จะเป็นบริษัทที่สร้างยาขึ้นมา ผลิตยาขึ้นมา
 ก็ไม่สามารถจะขายอะไรที่ดีเด่น หรือคิดออกมาเองได้ เพราะว่าวงการผลิตยาแต่ละชั้น
 แต่ละอันที่จะออกมาขายในท้องตลาดนี้ ต้องผ่านกรรมวิธีบางอย่างมากมาย และโดยเฉพาะ
 ชาวต่างประเทศ นักเภสัชกรรมฝรั่งนี้ต้องการมาก ในศิวิไลซ์นั้น เรามีอาจารย์หมอ
 ที่สนใจ คิดดูสิครับว่า เรามีผลิตภัณฑ์ที่จะเป็นยา พิษต่าง ๆ นี้เก็บไว้ในห้องดีทิงกันที่
 400 กว่าชนิด ส่งไปเยอรมันหมด เยอรมันก็อยากจะทำยาขึ้นมา โดยใช้สมุนไพร

ของเรานี้แล้วก็มาขายกับเราทุกเฟสเซอร์ (Professor) ที่เยอรมันนี่ 40 ปี แล้วเวลานี้ก็ยังเก็บอยู่ ยังส่งให้ฝรั่งอยู่ ยังทำยาไม่ได้อยู่ เพราะผลิตไมโครของ่าย ตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่งที่จะเห็นได้ก็คือว่า ยามะเกลืออย่างนี้ มะเกลือเป็นยาที่ดีที่สุดในการถ่ายพยาธิปากขอ แล้วมีคนค้นคว้า อาจารย์สตีลคัง คั้นความา พอลค้นคว้าก็พบว่าสูตรนี้เหมือนกับที่ เขาเรียกว่า เอลซิล ริซอร์สซินอล เมื่อได้สูตรแล้ว ถ้าเป็นสมัยนี้ก็ต้องจดทะเบียน ปรากฏว่าจะอะไรก็ตามแต่ ยังส่งกลับมาให้เป็นยาที่บริสุทธิ์ ที่จะมาใช้กับคนไช้ไม่ได้เพราะขาดความรู้ขาดพัฒนาอะไรก็ตามแต่ 30 ปีแล้วจนอาจารย์สตีลคัง คายไป ยาลงลกทาด ชาวเหนือไช้ ถ่ายพยาธิตัวติด ถ่ายกันไม่ถ่ายกันมานานบัดนี้ ก็ยังหาไม่ได้ว่าตัวยามีฤทธิ์โดยตรงต่อพยาธิทางเคมีนั้นเป็นอะไร ก็ยังพัฒนาไม่ได้เป็นของยาก ยาที่นำมาไช้ยาไยชนะครับ ที่สำหรับจะให้หัวกวาววิทยาศาสตร์ให้ม่ประจําเดือนปกคินัน สักคมา แพทย์ก็ปรากฏว่าหัวกวาว ประมาณ 5 กิโลกรัม ได้ยา 1 ไมโครแกรม (microgram) ก็ไม่คุ้มในการพัฒนายาที่ทำให้เกิดมาขายในตลาดได้ไม่คุ้มกับที่จะทำในเชิงการค้า เพราะฉะนั้นกะผมมองไปข้างหน้าว่า อีกก็ข้างหน้าก็ตามแต่ ยารักษาทั่วไปนี้เรามีหมดแล้วเราหวังว่าจะมียา 1 วัคซีนสำหรับฉีดภายในระยะ 10 ปีข้างหน้า สำหรับ พี.เอช.ไอ.วี. หรือเอ็ดส์ อันที่ 2 ก็มียารักษาเริ่งที่จะเข้ามา อื่น ๆ คั้นตลาดหมดแล้ว นี้ในแง่ของหมอในแง่ความจริงที่ผมมองไปข้างหน้า ที่นี่ยาที่จะเป็นยารักษาโรคเริ่งนี้ เวลาที่เราเลือกอยู่ 2 อย่างทางแพทย์ เพราะไม่มีเริ่งอะไรเลยที่ใช้ยารักษาแล้วหาย ไม่มีครับ มีแต่ให้อายุยืนยาวขึ้น หรือจะลดความทรมานลง แต่มองอีกแง่หนึ่งคือ การทรมานที่เพิ่มขึ้น จะเห็นได้ว่าหัวล้าน ผมร่วง ฟันหัก เม็ดเลือดค้ำ ความต้านทานไม่มีเป็นโรคแทรกหลังจากการใช้ยาพวกนี้ เป็นเวลานาน ๆ เพราะฉะนั้นแม้แต่ตัวกะผมเอง ถ้ากะผมเป็นมะเริ่งกะผมคงจะไม่ไช้ยามะเริ่ง ให้เป็นธรรมชาติดีกว่า เพราะว่าโรคมะเริ่งจะไม่มีวันหาย นอกจากทำการผ่าตัดฉะนั้นกะผมมองไปข้างหน้า ถึงแม้ว่ายามะเริ่งจะเข้ามาแพงก็ตาม แต่จะมีกลุ่มหนึ่งที่ไม่ยอมไช้ และกลุ่มที่ยอมไช้ก็หมายความว่า เพื่อจะยืนยาวชีวิตคนไช้ต่อไป

LIRT

แต่คนใช้นั้นต้องรับด้วยว่าจะพบความทรมานยิ่งขึ้น ส่วนที่ว่าเราต้องการ โดยการประชุมของราชวิทยาลัยอายุรแพทย์ของเรา เราต้องการเลื่อน เกรซ ฟีเรียด (Grace period) จากเวลา 6 เดือน เราขอเป็นจำสี่ 4 ปี ทั้งนี้ทั้งนั้น เพื่อให้บริษัทยาของเราที่ยังพัฒนาอะไรไม่ได้ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่จะเกิดขึ้นใหม่ในระยะ 4 ปีข้างหน้านี้ ทำให้ประเทศไทยเราพอจะผลิตไฟนอลโปรดักท์ (Final product) ได้ ทำยาได้ สู้ตลาดได้เท่านั้นละครับ กระผมขอเรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณหมอรุ่งธรรม นายนุ่งธรรม สัตหาลี : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายนุ่งธรรม สัตหาลี ขออนุญาตกราบเรียนเพิ่มเติม แล้วก็ขอเรียนให้ทราบว่า สิ่งที่กระผมไม่สบายใจคือว่า พระราชบัญญัติเรื่องสิทธิบัตรอันนี้ไป ๆ มา ๆ มาลงอยู่ที่พวกหมอเสียส่วนใหญ่ หรือพวกยาณี กระผมคิดว่าสิ่งที่เรานำจะได้พูดกันไปประเด็นความดีของพระราชบัญญัติอันนี้ออกมา ซึ่งกระผมเชื่อว่าคงจะมีประโยชน์มาก แต่ขณะนี้เราไปลงในลักษณะที่อาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดหลาย ๆ ประการ แล้วกระผมคิดว่าถึงแม้จะมีสมาชิกผู้มีเกียรติหลาย ๆ ท่านได้อภิปรายในส่วนที่แก้ข้อกล่าวหาบางประการ เรื่องเกี่ยวกับกาบไชยา ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความแพงขึ้น สิ่งที่ผมอยากจะทำให้ความมั่นใจแก่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย ว่าสิ่งที่ท่านอาจารย์ของผมหลายท่านได้พูดไปแล้วท่านสมาชิกหลายท่านได้พูดไปนั้น ผมอยากเรียนให้ทราบว่า เรื่องของการกลัวที่จะเกิดพระราชบัญญัติสิทธิบัตรอันนี้ขึ้นมา แล้วจะเป็นเหตุให้ยาแพง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านสมาชิกผู้หนึ่งอภิปรายถึงความเดือดร้อนของคนยากจนนั้น กระผมอยากจะขอให้ทุกท่านได้ เข้าใจถึงความถูกต้องว่า การเกิดความเดือดร้อนต่อคนยากจนนั้นไม่เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาของพวกเขา และขณะเดียวกันผมอยากให้ความมั่นใจว่าคณะที่ทำการรักษาพยาบาลนั้น ไม่เคยผลัดการะอันนี้ให้กับผู้ยากจน ผมอยากเรียนให้ทราบว่าในการรักษาพยาบาล ถึงแม้ท่านเจ้ากรมแพทย์ท่านได้ชี้แจงให้ทราบแล้วว่าไม่มีวิธีการต่าง ๆ มากมายก็ตาม แล้วท่านอาจารย์วิจิตร ท่านก็ได้กรุณาชี้ให้เห็นว่าวิธีการต่าง ๆ นั้น เรามีโอกาสที่จะเลือกใช้ก็ได้ กระผมอยากจะขอสถาว่า ความเป็นไป

ของงานที่ทำให้ร่างกายแข็งแรงขึ้นมานั้นส่วนหนึ่งต้องคำนึงถึงผู้ใช้ ซึ่งผมคิดว่าต้องออกตัว
 ไปเลยว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจนก็คือแพทย์ ซึ่งผมจะกล่าวได้อย่างตรงไปตรงมา
 ก่อนร่วมอาชีพผมจะว่าอย่างไรก็ตาม ว่าเรามีส่วนที่ทำให้เกิดโรคที่แพงขึ้น โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งในการเลือกวิธีการรักษาพยาบาล ยกตัวอย่างเรื่องการรักษาโรคมะเร็ง ที่ท่าน
 อาจารย์วิจิธา ได้กล่าวไปแล้วนั้น กระผมขอยืนยันเป็นความจริงว่า การรักษาโรคมะเร็ง
 เวลานี้อาจจะเป็นแพทย์ หรืออาจจะเป็นลักษณะที่เป็นค่านิยม ซึ่งมองไปถึงการ
 เจริญก้าวหน้าในทางการพัฒนา แต่บางครั้งบางคราวนั้นสิ่งไปถึงความทุกข์ทรมานของผู้ป่วย
 บางกรณีที่อาจจะเกิดขึ้นได้ กระผมขอเรียนสนับสนุนว่าที่ท่านอาจารย์วิจิธา พูดนั้น
 เป็นสิ่งที่แพทย์เราพยายามหลีกเลี่ยง แต่กระผมทราบเรียนว่าที่ท่านว่าโรคบางอย่างนั้น
 รักษาไม่ได้ ผมก็อยากจะให้กำลังใจพวกเราว่าะเรายังรักษาได้จนครบ ไม่ถึงขั้น
 หมดหรือสิ้นหวัง ถ้าหากเราได้รับการพิจารณาวินิจฉัยในระยะเริ่มต้นเมื่อ 2 - 3 วันนี้
 ท่านสมาชิกผู้มีความคิดหนึ่งมาปรึกษา แล้วก็ด้วยความเป็นห่วง กระผมก็ส่งให้ท่าน
 ไปรับการวินิจฉัย และรับการรักษาโรคโดยถูกต้อง ขณะนี้ผมเชื่อว่าท่านคงสบายใจไปแล้ว
 อย่างไรก็ตามผมทราบเรียนว่า วิธีการต่าง ๆ เหล่านั้นที่แพทย์หยิบยื่นให้ท่านเป็นหน้าที่
 ที่พวกเราขอรับว่าจะต้องไปปรับปรุง และขอทราบเรียนว่าเรามีส่วนทำให้ร่างกาย
 ที่ท่านกลัวแพงนั้นจะลดลงได้ ในส่วนที่ว่าเลือกวิธีที่เหมาะสม ในส่วนที่เป็นความ
 เสียดร้อนที่เกิดขึ้นกับคนยากจนนั้น ผมอยากจะทราบเรียนแล้วก็อยากจะสนับสนุน
 ท่านสมาชิกผู้มีความคิด หลาย ๆ ท่านว่าวิธีการรักษาและวิธีการใช้ยานั้นมีมากมาย โรคชนิด
 เดียวกันอาจจะใช้ยาได้หลาย ๆ ประเภท แต่ขณะเดียวกันยาประเภทเดียวกันอาจจะรักษา
 โรคได้ หลาย ๆ ชนิด เพราะฉะนั้นแพทย์ท่านนั้นจะเป็นผู้ที่หนดวิธีการรักษา
 แต่การใช้จ่ายที่แพงอยู่ในปัจจุบันนี้ อย่างที่มีท่านผู้อภิปรายไปแล้วว่าการใช้จ่ายในลักษณะที่คิด
 ประเภทการใช้จ่ายที่คิดจิ้งหะ หรือการใช้จ่ายในประเภทที่มุ่งหน้าไปทางค่านิยม ยกตัวอย่าง
 เช่น บางแห่งอาจจะกินวิตามินที่เดียว 8 เม็ดในครั้งเดียวกัน ทั้งที่ตัวอาจจะเป็นชนิด
 เดียวกัน อันนี้เป็นการสิ้นเปลือง ซึ่งผมว่าน่าจะเป็นห่วงมากกว่าร่างกายเสียอีก แล้วฯ

LIRT

แต่ละชนิดอย่างที่ทราบเวียนแล้ว กระผมจะไม่กล่าวซ้ำว่า บางชนิดนั้นไม่เกี่ยวข้องกับสิทธิบัตรที่กำลังจะออก แต่ว่าเป็นสิ่งที่เราถูกทดลอง หรือถูกเรียกว่าหลงเชื่อไปในลักษณะที่ว่ายาค่านั้นถ้าขายแพงแล้วจะเป็นยาที่ดี อันนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่ทราบเวียนผ่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติไว้ว่า ท่านเป็นห่วงคนยากจนนั้น ผมบอกว่าคนยากจนนั้นโอกาสที่ใช้จ่ายราคาแพงนั้นน้อยจริง ๆ แล้วถ้าจะเป็นห่วงผมว่าเป็นห่วงตัวท่านมากกว่าที่ท่านถูกขายยาราคาแพง เพราะท่านมีค่านิยมที่จะใช้ยาชนิดที่ดี แต่ขณะเดียวกันผมอยากจะทราบเวียนว่า บางครั้งการใช้จ่ายราคาแพงนั้นในทางเศรษฐกิจ ถ้าเราใช้จ่ายเพียง 1 เม็ดแล้วหายเร็วดีกว่าไปใช้จ่ายที่ราคาต่ำ ๆ แล้วหายช้า ซึ่งอาจจะสิ้นเปลืองมากกว่า เพราะฉะนั้นผมเชื่อว่าท่านคงจะเข้าใจว่าในหลักของเศรษฐกิจแล้วการลงทุนครั้งเดียว หรือ 2 ครั้งนั้นได้ผลดีและไม่สิ้นเปลือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสิ้นเปลืองเวลาในการปฏิบัติภารกิจของท่านเอง เช่น แรงแรงงาน หรืออะไรต่าง ๆ เป็นต้น กระผมกราบเรียนด้วยความเคารพว่า คนยากจนจะไม่เดือดร้อนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเราจะต้องเพิ่มมาตรการ ซึ่งต้องฝากท่านประธานถึงรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งมีภารกิจในการที่จะต้องดูแลรักษาพยาบาลคนยากไร้ต่าง ๆ เหล่านั้นท่านมีหน้าที่ที่สำคัญ ในการที่จะกำหนดวิธีการรักษาที่ถูกต้องไว้รวดเร็วเหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมและการรักษานั้นอย่างที่เราจะได้กราบเรียน หรือท่านสมาชิกเวียนไปแล้วนั้นว่ามีวิธีการที่แน่นอน ผมเพียงแต่ยืนยันให้ทราบว่สิ่งที่เรากำลังอภิปรายกันอยู่นี้ เราถูกคิดเหมือนข้อเท็จจริงบางประการ แล้วอยากจะยืนยันว่าผมไม่เชื่อว่าการเกิดพระราชบัญญัติสิทธิบัตรอันนี้จะทำให้มีปัญหารุนแรงที่จะทำให้เป็นเรื่องน่าวิตก ในส่วนการพัฒนาการวิจัยต่าง ๆ เหล่านั้น ผมขอสนับสนุนว่าจำเป็นจะต้องเกิดขึ้น และผมเห็นด้วยที่สมาชิกท่านใดอภิปรายว่าเราจะต้องคำนึงถึงศีลธรรมอันดีงาม และผมเชื่อไม่วันใดก็วันหนึ่งเราต้องกลับมาสู่ความจริง ถ้าเราไม่แก้ไขวันนี้วันหน้าเราจะถูกกล่าวหาอยู่อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ แล้วเราไม่มีทางจะดีขึ้น ผมกราบเรียนยืนยันด้วยในส่วนของการศึกษาพยาบาลเพื่อท่านสมาชิกจะได้ไม่ต้องไปห่วงว่า ถ้าเราไม่มีโอกาสที่จะซื้อยาแพง ๆ เราจะไม่มีโอกาส

LIRT

ผู้สื่อข่าวอยู่ยืนยาว ผมอยากจะเรียนว่าในปัจจุบันนี้ การรักษางานอย่างไม่จำเป็นเลย ถ้าเราอยากจะทำก็อาจจะมีโอกาสเสียตัวเข้าไป ถ้าท่านได้อินผม ขอประทานโทษ อีกหลายครั้งนั้นะครับ ท่านอาจจะนึกว่าผมทำไม่ไม่รักษาตัวเอง ผมกราบเรียนว่า ถ้าไม่รักษาก็ยังโออยู่อย่างนั้น แต่ถ้าเรารักษาไปกินยาแก้ไออาจจะยิ่งแพ้หลักเข้าไปใหญ่ โอกาสการกิจที่จะต้องกินยาแพงขึ้นไปอีกเพราะว่าสิ่งที่เราไอ นั้น เป็นธรรมชาติที่ธรรมชาติพยายามจะแก้ปัญหาเอาสิ่งที่ไม่ดีไม่งามออก ถ้าเราไปบังคับ หรือไปบีบไว้ผมว่าจะเกิดปัญหา ของปอดอีกเสียบซึ่งจะต้องไปชื้อยาแพง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผมขอเรียนยืนยันว่าเป็นความรู้ ซึ่งประชาชนยังต้องได้รับ และเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะต้องให้ข้อสังเกตต่าง ๆ เหล่านี้ ออกไป ดีกว่าที่เราจะมานั่งใช้ข้อมูลซึ่งผิดพลาด ผมขอกราบเรียนด้วยความเคารพอีกครั้ง หนึ่งว่า พวกเราในฐานะที่ดูแลเรื่องการรักษาพยาบาลอะไรต่าง ๆ นี้ก็พร้อมที่จะแก้ปัญหา ให้แก่คณะเดียวกันนั้น ขอให้ท่านได้มองถึงความถูกต้องและความเป็นคนไทยที่มีศีลธรรม อันดีงามอย่างที่ท่านสมาชิกได้กราบเรียนให้ ผมขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมคิดว่าเราอภิปรายกัน มาพอสมควรแล้ว ผมจะ ขอมติจากที่ประชุมว่า จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผู้ใดเห็นว่าไม่สมควร จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ 1 คน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านเดียวจะครับ เป็นอันว่าที่ประชุมแห่งสภานิติบัญญัติแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ต่อไปกรรมาภิการครับ

หม่อมราชวงศ์ปรีดิยาทร เทวกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์)

ท่านประธานที่เคารพ รัฐบาลขอเสนอคณะกรรมาธิการวิสามัญจำนวน 19 ท่าน โดยฝ่ายรัฐบาล ขอเสนอ 9 ท่านครับ

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ทางรัฐบาลขอเสนอตั้ง คณะกรรมาธิการวิสามัญ เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ จำนวน 19 ท่าน และรัฐบาล เสนอ 9 ท่าน มีผู้ใดคัดค้านหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกคัดค้าน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เชิญเสนอรายชื่อ 9 ท่าน ของทางฝ่ายรัฐบาลได้ครับ

หม่อมราชวงศ์ปรีดิยาธร เทวกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : รัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการฝ่ายรัฐบาลดังนี้ นายพชร อิศรเสนา ณ อยุธยา นายวัฒนา รังคนวิจิตร นายสุจินดา ยงสุนทร นายชวลิต อัครดาศาสตร์ นายประยูร เกลี้ยงศรี นายพรชัย มาตังคสมบัติ นายโชคชัย อักษรนันท์ นายว่องพล เจริญพันธ์ และนายรัชชัยย์ คุณผลศิริ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ทางรัฐบาลได้เสนอมมา 9 ท่านแล้ว ทางสภาจะต้องเสนอกรรมาธิการอีก 10 ท่าน เชิญคุณสุชาติ ครับ

นายสุชาติ หอวัฒนกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายสุชาติ หอวัฒนกุล ขอเรียนเสนอคณะกรรมาธิการฝ่ายสภานิติบัญญัติฯ จำนวน 10 ท่าน ดังนี้เรียงนามต่อไปนี้

1. นายเกษม ณรงค์เดช
2. นายจิรายุทธ์ วสุรัตน์
3. นายเผ่าพัชร ชวนะลิขิกร
4. คุณหญิงพัชรี ร่องไพฑูริย์
5. นายทวารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา
6. นายพิชัย วาคนา
7. นายพินิจ จันทร์สุรินทร์
8. นายเพรธา นิเวศวงศ์
9. พลโทบุญใหญ่ ศิริยะพันธ์
10. นายอุทัย สุตสุข ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : จะมีท่านผู้ใดเสนออีก ไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกเสนอ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าเราตั้ง คณะกรรมาธิการ 19 ท่าน ขอเชิญเลขาธิการอ่านรายชื่ออีกครั้ง

LIRT

นายพินิต อารยะศิริ (รองเลขาธิการรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการรัฐสภา) :
 รายชื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติสิทธิบัตร (ฉบับที่ ...) พ.ศ.
 จำนวน 19 คน 1. นายพรพร อิศรเสนา ณ อยุธยา 2. นายวิไลนา รัตนวิจิตร
 3. นายสุจินดา บงสุนทร 4. นายชวลิต ยัตตศาสตร์ 5. นายประยูร เกลิงศิริ
 6. นายพรชัย มาตังคสมนังคิ 7. นายโชคชัย ยักษ์วงษ์นันท์ 8. นายรองพล เจริญพันธุ์
 9. นายรัชชชัย ศุภผลศิริ 10. นายเกษม ณรงค์เดช 11. นายจิรายุทธ์ สุรัตน์
 12. นายเผ่าพัชร์ ชวนะลิขิกร 13. คุณหญิงพัชรี ร่องโพธิ์ชัย 14. นายพารณ
 อิศรเสนา ณ อยุธยา 15. นายพิชัย วาศนาสง 16. นายพินิจ จันทร์สุรินทร์
 17. นายเอก นิตยาพงศ์ 18. พลโท วิญญู ศิริยะพันธุ์ 19. นายอุทัย สดสุข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอพรานแปรผู้คดี
 ภายในกี่วันครับ

หม่อมราชวงศ์ปรีดิยาทร เทวกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) :
 กำหนดแปรญัตติภายใน 15 วัน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดคัดค้าน
 ไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกคัดค้าน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มี ก็ถือว่าที่ประชุม
 นี้รับรองคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน 19 ท่าน และกำหนดการแปรญัตติภายใน 15 วัน

ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ 3 เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วไม่มี

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องที่ค้างพิจารณา ไม่มี

ในระเบียบวาระที่ 5 มีเรื่องเสนอใหม่ ซึ่งผมเห็นว่าเวลาได้ล่วงเลยมา
 เป็นเวลานานแล้ว เพราะฉะนั้นจะขอเลื่อนเรื่องนี้ไปพิจารณาในการประชุมคราวหน้า
 แล้วก็ยังมีร่างในระเบียบวาระอีก 2 ฉบับ คือร่างพระราชบัญญัติโทรเลขโทรศัพท์

LIRT

พ.ศ. กับร่างพระราชบัญญัติองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ...
พ.ศ. นั้นทางคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือขออนุญาตร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับ
ไปเพื่อพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง จึงแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คือไปเป็นเรื่องพิจารณา
ให้ความเห็นชอบความตกลงจัดตั้งกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์ (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

(สำเนา)

นร 0203/18911

สำนักงานนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล ททพ. 10300

7 พฤศจิกายน 2534

เรื่อง ความตกลงจัดตั้งกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์

กรมเวียงน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ที่ส่งมาด้วย สำเนาความตกลง ฯ ฉบับภาษาอังกฤษและคำแปลภาษาไทย

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอความตกลงจัดตั้งกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์ ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทั้งนี้ ตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตย หนังสือสัญญาที่จะต้องตราพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญาดังกล่าวจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงกราบเรียนมาเพื่อขอได้โปรดนำบันทึกความตกลง ฯ ในเรื่องนี้เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

อานันท์ ปันยารชุน

(นายอานันท์ ปันยารชุน)

นายกรัฐมนตรี

เรื่องนี้จะใช้เวลาไม่นานนะครับ ด้วยคณะรัฐมนตรีได้เสนอความตกลงจัดตั้งกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ทั้งนี้ตามระเบียบการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยที่ว่า หนังสือสัญญาที่จะต้องตราเป็นพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญาดังกล่าวจะต้องได้รับความชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอเชิญท่านรัฐมนตรีแถลงครับ

หม่อมราชวงศ์ปรีดิยาธร เทวกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) :
ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ความตกลงจัดตั้งกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์นี้เกิดขึ้นจากความห่วงใยในเสถียรภาพของราคาสินค้าโภคภัณฑ์ ซึ่งมีทั้งหมด 18 รายการ อาทิเช่น กาแฟ ยางพารา สับปะรด และอื่น ๆ สินค้าเหล่านี้มีราคาสูงค่ามีผลกระทบต่อประเทศผู้ผลิตมาก ประเทศไทยเองก็เป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในประเภทผู้ผลิตเหล่านี้ ในที่สุดนั้นการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนาที่ได้มีคำริที่จะให้มีการจัดตั้งกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์ขึ้น เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนสำหรับสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรคลังสินค้าโภคภัณฑ์ระหว่างประเทศ ทั้งในด้านการรักษาเสถียรภาพ ราคา การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ความตกลงนี้ได้มีผลใช้บังคับแล้วตั้งแต่วันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2532 และปัจจุบันมีสมาชิกทั้งสิ้น 106 ประเทศ รวมทั้งประเทศภาคีอาเซียนอีก 4 ประเทศ ยังคงขาดประเทศบรูไนและประเทศไทยเท่านั้น ในขณะนี้คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2526 ให้ประเทศไทยลงนามในความตกลงจัดตั้งกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์ จึงใคร่ขอความเห็นชอบจากรัฐสภาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณพิชัย ตรี

นายพิชัย วาคนาส่ง : กราบเรียนท่านประธานสภานิติบัญญัติฯ ที่เคารพ กระผม นายพิชัย วาคนาส่ง ขอกราบเรียนเป็นข้อสังเกตว่า ถึงแม้ว่าความตกลงดังกล่าวนี้จะไม่มีส่วนจะเป็นกฎหมายก็ตาม แต่ในระยะยาวแล้วน่าจะเป็นข้อผูกพันระหว่างประเทศ ซึ่งอาจจะไปเข้าข่ายกฎหมายระหว่างประเทศ สำหรับในครั้งนี้จะผมคิดว่าเราคงจะผ่านไป

LIRT

ะครบ แต่ถ้าหากว่ามีอย่างนี้อีก กระผมทราบบเรียนว่าท่านประธานคณะกรรมการ การต่างประเทศ ท่านศาสตราจารย์บุญชนะ อัตรากาญ ใต้ให้ข้อสังเกตว่า ถ้าหากว่าทางสภา ได้กวดูณาให้กรรมาธิการ หรือว่าทางฝ่ายรัฐบาลจะให้กรรมาธิการการต่างประเทศ ดศึกษาด้วยแล้วนำมาตั้งข้อสังเกตให้กับรัฐสภา ก็น่าจะเป็นประโยชน์ในระยะยาวสำหรับ เรื่องต่อ ๆ ไป สำหรับเรื่องนี้กระผมไม่คิดใจแล้วนะครับ แต่ขอตั้งเป็นข้อสังเกตว่า ถ้าหาก เป็นการผูกพันกับต่างประเทศในลักษณะที่จะต้องไปใช้กฎหมายระหว่างประเทศแล้ว ก็น่าที่จะ คัดมีการนำเอาไปพิจารณาในกรรมาธิการการต่างประเทศของสภานิติบัญญัติ เสียก่อน ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใด ปรายข้อ ผมจะขอติจากที่ประชุมว่า จะเห็นชอบกับความตกลงจัดตั้งกองทุนร่วม เพื่อสินค้าโภคภัณฑ์ ซึ่งคณะรัฐมนตรีเสนอมาหรือไม่ ผู้ใดเห็นชอบ โปรดยกมือขึ้นครับ (มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย โปรดยกมือขึ้นครับ (ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีนะครับ เป็นอันว่า ประชุมของสภาให้ความเห็นชอบ

ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ 6 เรื่องอื่น ๆ ไม่มี

วันนี้หมดระเบียบวาระการประชุมแล้ว ขอขอบคุณท่านสมาชิกที่มาประชุมทุกท่าน วมขอโศกประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา 12.10 นาฬิกา

ผู้ช่วยงานการประชุม

สุจิตรา อรุโณ	รพีพร ศรีรัตนพรพงษ์
ประทีป รักเมือง	สาวิตรี อมรตานนท์
ศิริลักษณ์ แซ่ตั้ง	สมปิติ จันทร์โพธิ์จร
วิภาวรรณ นิลบรรจง	อุทุมพร แก้วสถิตย์
ละไม ปิ่นแก้ว	สรยุทธ ปลื้มคนอม
สมบุญณ์ อิ่มโอบฐ์	อนงค์ งานเลิศ
อารีรัตน์ พัฒนโศภนพงศ์	รสรินทร์ กนกอุดม
สุภาภรณ์ มาลัยศักดิ์	รุจิรา เนตรบุกร
ชนิภา ศรีสมวงษ์	ประเสริฐ ปิ่นสิน
กฤณา พิมพ์สุวรรณ	รัชมี บ้านเย็น
วิมล แจ่มยัคคะ	ชลอลักษณ์ ธรรมผล
บิ่งอร แก่นกุล	นนทลี พจนปฎิญา
อัมพา กันทิโกวิท	จิราพร พจนวิชัย
ทิพวรรณ พูนทรัพย์	สุตตะนิง ดิษยาธิคม
สันทนา ทรัพย์พูนผล	

